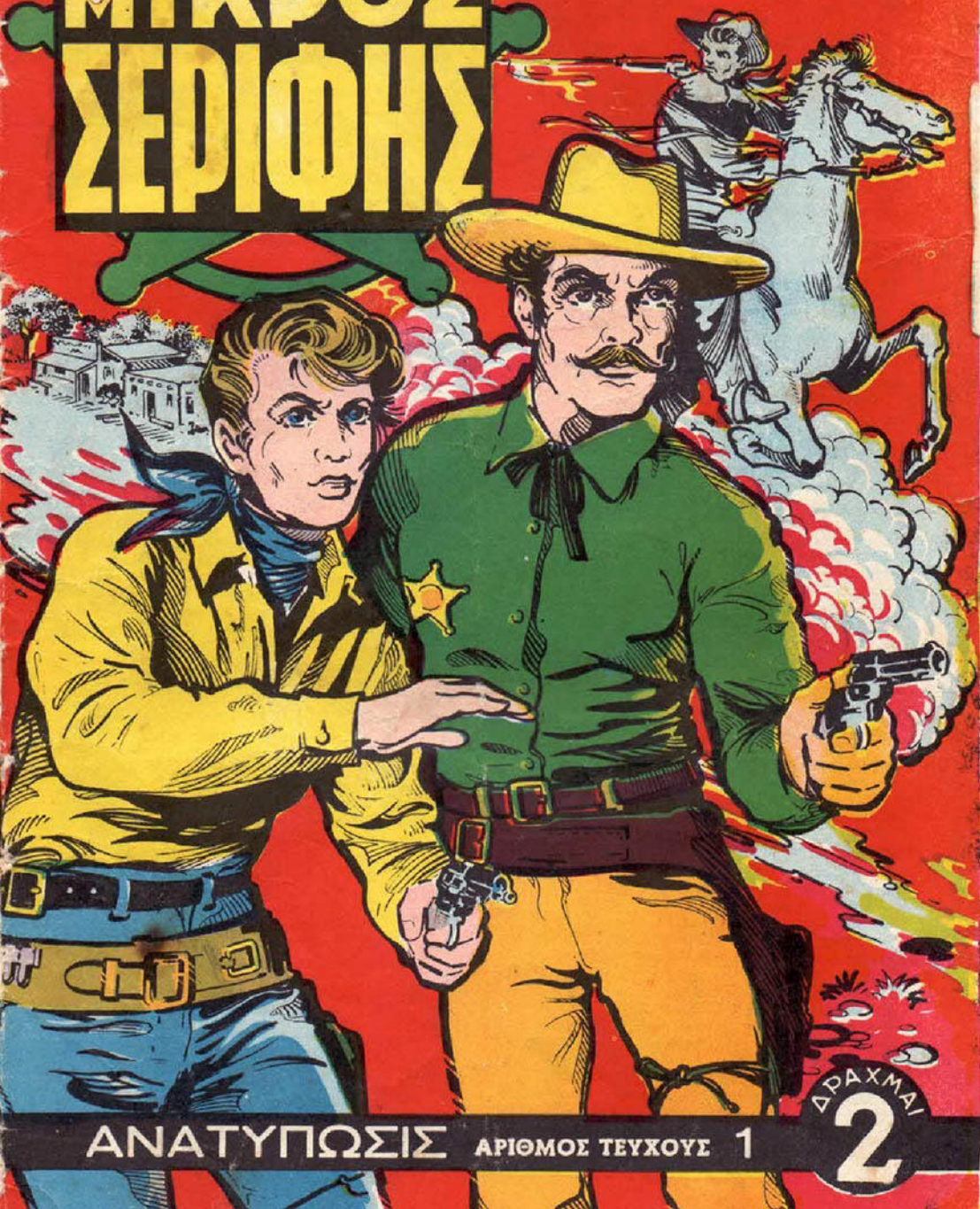

No 1

Ἐν ὀνόματι
τοῦ νόμου

ΜΙΚΡΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 1

ΔΡΑΧΜΑΙ
2

P. A. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Τὸν θυμάμαι σὰ νάταν χθές. Καθόμουν μπροστά στὸ χάνι μας ὅταν τὸν εἶδα νὰ ῥοχεται ἀπὲς τὴ θάλασσα. Σκυφτός, παράξενος, κουρελιασμένος καὶ δρώμικος, μ' ἐνα σεντούκι κάτω ἀπὸ τὴ μισογάλη του. Τὰ μαλλιά του ἦταν γκριζὰ, ἀχτένιστα καὶ ἀνακατωμένα καὶ τοῦ ἔπεφταν ὡς τὰ ματία. Ὅταν πλησίασε εἶδα στὸ ἔνα του μᾶγουλο μιά θαθεῖα πληγή. Φαινόταν πὼς εἶχε γίνη ἀπὸ σπαθί.

Πέρασε δίπλα μου χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ σημασία καὶ χτύπησε μὲ τὴ μαγκούρα του δυνατὰ τὴν πόρτα, ἀφοῦ ἔριξε πρῶτα μιά ματιά ὀλόγυρά του. --Τί θέλουν; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας μου καὶ τοῦ ἀνοίξε.

--Νοικιάζετε δωμάτια στὸ χάνι σας; εἶπε ὁ παρᾶξενος ἐπισκέπτης.

Ὁ πατέρας μου τὸν κοίταξε ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια. Φαίνεται πὼς δὲν τὸν εἶδε μὲ καλὸ μάτι.

--Θέλω ἓνα δωμάτιο γιὰ πολλὲς ἡμέρες, συνέχισε ὁ ἄγνωστος. Μοῦ ἀρέσει τὸ χάνι σας, εἶναι σὲ ἐρημικὸ μέρος καὶ βλέπει πρὸς τὴ θάλασσα. Μὴ φοβόσαστε, ἔχω λεφτά.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἔκανε τὸν πατέρα μου νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του. Παραμείνει καὶ τὸν ἀφῆσε νὰ περάσῃ. Πίσω του μπηχὰ κι' ἐγώ.

Ὁ ξένος μὰς κάθισε σ' ἓνα τραπέζι, ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του κι' ὕστερα ἀκούληχσε πάνω στὸ τραπέζι πέντε χρυσὰ νομίσματα.

--Πάρτε τὰ αὐτὰ γιὰ προκαταβολή, εἶπε. Πῶς τὸ λένε τὸ χάνι σας;

--Ναύαρχος Μπέμπω, ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας μου.

--Ἐρχονται συχνὰ ναυτικοὶ ἐδῶ;

--Ὅχι... εἶναι ἀπώμερος.

--Χμ... γι' αὐτὸ τὸ διάλεξα κι' ἐγώ. Φέρε μου μιά μπουνάλα ρούμι.

Ἐφερε τὸ μπουνάλι στὸ στόμα καὶ ἄδειασε μὲ μιά ρουφηξιά τὸ μού. Ὅποτερ σπαιθίθηκε καὶ μὰς παρακάλεσε νὰ τοῦ δειξοῦμε τὰ δωμάτιά του.

--Δὲν μὰς λέτε τὸ ὄνομά σας; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας μου.

--Τ' ὄνομά μου; Πέστε με Καπετάνιο. Ἔτσι μὲ λένε ὅσοι με ἔχουν.

Ἀπὸ τὸ θραδῶμα ἐκεῖνο, ὁ Καπετάνιος ἔμεινε στὸ χάνι μὰς χωρὶς νὰ λήν νὰ φύγῃ. Ἦταν πολλὸ παράξενος ἄνθρωπος, ἀλήθεια. Πολλὲς φορές κλειδωνόταν στὸ δωμάτιο του διὰ τὴν ἡμέρα καὶ κατέβαινε τὸ θράδι γιὰ νὰ φάῃ καὶ νὰ πῇ. Κι' ἔπινε πολλὸ ὁ Καπετάνιος. Ἀδειαζοῦ τὸ ἓνα μπουνάλι νοντὰ στὸ ἄλλο κι' ὅταν μεθοῦσε ἄρχιζε νὰ τραγουδᾷ καὶ τραγουδῶν μὲ παρᾶξενα λόγια, γιὰ πεθιμένους ναυτικούς, γιὰ θησαυροὺς καὶ γιὰ γοργόνες. Τὸ ἴδιο παρᾶξενος ἦταν καὶ οἱ ἱστορίες του ποὺ σ' ἔκαναν νὰ τρομάξῃς μὲ τὰς ἀκόντες.

Πολλὲς φορές τὸν ἔβλεπα νὰ στέκεται στὸ παρᾶθρό του καὶ νὰ κοιτάζῃ ὀλόγυρα μὲ τὰ κυάλια

του, τὴ θάλασσα καὶ τὴ στεριά, σὺν καὶ νάθελε νὰ δοῇ.

Σιγά-σιγά, πῆρα τὸ θάρρος καὶ τὸν πλησίασα, γιὰτὶ στὴν ἀρχὴ τὸν φοβόμουν. Ὅταν εἶχε δοῦν, μοῦ διηγόρευε ὁμορφες θαλασσινὲς ἱστορίες. ὅμοιες τὰ ματία του ἀστραγατῶν ἄγρια καὶ ἀνάσαινε θαρεῖα, ἐνῶ ἀπλώνε τὰ χέρια του σὰ νάθελε κάποιον ν' ἀρπάξῃ.

--Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ γίνη ἡ καταστροφὴ μας, εἶπε μιά φορά ὁ πατέρας μου. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰτὶ ἔμεινε τόσον καιρὸ στὸ χάνι μας. Βάζω στοίχημα πὼς κριβαὶ κάποιον μεγάλο μυστικὸ. Καὶ οἱ ἱστορίες ποὺ διηγείται στοὺς πελάτες μας εἶναι τόσο τρομακτικὲς ποὺ φοβάμαι πὼς θὰ πάνουν νὰ ἔρχονται.

--Μὴ φοβάσαι, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα μου. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θέλουν ν' ἀκούν ὁμορφες ἱστορίες, ἄς εἶναι καὶ τρομακτικὲς.

Πολλὲς φορές, ὅταν ἐρχόμουν ἀπ' ἔξω, ὁ Καπετάνιος μὲ ρωτοῦσε ἂν εἶχα διὰ κανένα ναυτὴν νὰ τριγυρίσῃ τὸ χάνι. Ὅταν τοῦ ἀπαντοῦσα πὼς δὲν εἶχα διὰ κανένα, ἠσυχάζε καὶ χαμογελοῦσε.

Μιά μέρα, ἔβαλε στὸ χέρι μου ἓνα χρυσὸ νόμισμα. Ἀρνήθηκα νὰ τὸ δεχθῶ, κατακόκκινο ἀπὸ ντροπὴ, μὰ ὁ Καπετάνιος δὲν τὸ πήρε πίσω.

--Κράτησέ το, μοῦ εἶπε. Θέλω νὰ μοῦ κἀνῃς μιά χάρι. Ἄν δῆς κανέναν μὲ ξύλινο ποδᾶρι, νὰ τοῖξῃς ἀμέσως καὶ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς. Ἔτσι, μικρὲ;

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ὅποιον ἄνθρωπον ἔβλεπα, τὸν κοίταξα στὰ πόδια. Σιγά-σιγά, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο ποδὶ ποὺ ἔπιπτε ὁ Καπετάνιος, ἄρχισε νὰ ζωντανεῖ στ' ἓν ὕπνο μου, νὰ μὲ βισπιάνῃ καὶ νὰ μὲ κἀνῃ νὰ ξυπνῶ τρομαγμένος. Τὸν ἔβλεπα, πολλὲς φορές, νὰ ῥοχέται καταπάνω μου ἀπειλητικῶς, κρατώντας ἓνα μαχαίρι, ἐνῶ τὸ ξύλινο ποδὶ του βροντοῦσε σὺν κρόνῳ πάνω στὸ πάτωμα. Ἀλλοτε, πάλι, εἶχε καὶ τὰ διῶ τὸ ποδὶ ξύλινο. Σπιννοῦσα, τότε, μουσκεμένος στὸν ἰδρωτὰ κι' ἔπρεπε νὰ περάσῃ πολλὴ ὥρα ὅσοιον νὰ καταφέρω νὰ συνῆλθω καὶ νὰ συνεχίσω τὸν ἔνα μου.

Ποτὲ δὲν μὰς μίλησε γιὰ τὴ ζωὴ του. Δὲν ἔλαβε κανένα γράμμα ὅσον καιρὸ ἔμεινε στὸ χάνι καὶ οἷτε ἔγραψε ποτὲ σὲ κανένα.

Μιά μέρα, θυμάμαι, εἶχε ἔρθει στὸ σπίτι μα' ὁ γιατρός Αἰθῆς νὰ διὰ τὸν πατέρα μου ποὺ ἀρρώστησε ξαφνικά. Ὅταν κατέβηκε τὶς σκάλες καὶ μ' ἰδοῦσαν μὲ τὴ μητέρα μου, στὴ γωνία τῆς σάλας, ὁ Καπετάνιος, ποὺ ἔμεινε μόνος του σ' ἓνα τραπέζι, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ μὲ τὴ σπαιμνὴ φωνή του γιὰ κάποιον νεκρὸ καπετάνιο καὶ γιὰ μερικὸς μεθυσμένους ναυτὲς.

Ὁ γιατρός, ποὺ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά, τοῦ ἔριξε μιά περίεργη ματιά καὶ συνέχισε νὰ μ' ἀλῇ μὲ τὴ μητέρα μου.

Ξαφνικά, ὁ Καπετάνιος τινάχτηκε ὀρθιος.

--Εἰ, φώναξε θυμωμένος στὸν γιατρὸ. Θὰ σταματήσῃς καμμιὰ φορά;

--Σ' ἐμένα μιλᾶτε, κύριε; ἔκανε κατάπληκτος ὁ γιατρός.

--Ναί, σὲ σένα!, τοῦ εἶπε ὁ Καπετάνιος καὶ χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του δυνατὰ τὸ τραπέζι.

Ὁ γιατρός κοίνησε τὸ κεφάλι του.

--Ἄν ἔξακολουθῇς νὰ πίνῃς ἔτσι, γογγόρα θὰ γλιτώσῃς ὁ κόσμος ἀπὸ ἓναν χαμένον, σὺν καὶ ἑσένα.

Τὰ ματία τοῦ Καπετάνιου ἀστραγατῶν ἄγρια. Ἐκὼς ἓνα δῆμα μπροστὰ καὶ τραβήξε τὸ μαχαίρι του.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 19)

Υπεραπίζομαι τὸ νόμο

Ο ΣΕΡΙΦΗΣ ΑΝΟΙΞΕ ΜΕ ΤΡΟΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ. Πέρασε πρώτα τὴν ἀκρὴ τῆς καραμπίνας του κι' ὕστερα τὸ κεφάλι του. Μιά ἀπειλητικὴ βουή τὸν δέχτηκε, ἀπὸ φωνές, ἀπειλές καὶ κατάρες. Πέριμενε λιγάκι νὰ κοπᾶται αὐτὴ ἡ φασαρία κι' ὕστερα ρώτησε, φωνάζοντας δυνατὰ, τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε κυκλώσει τὴ φυλακή:

— Τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα; Σᾶς εἶπα νὰ διαλυθῆτε!

— Δὲν φεύγουμε ἀπὸ δῶ ἂν δὲν μᾶς δώσῃς τὸν Μπρόντερ!, τοῦ ἀπάντησε μιά θυμωμένη φωνή.

— Τόν Μπρόντερ δεν πρόκειται να σās τόν δώσω!, είπε ό σερίφης. Θά τόν παραδώσω στό Σάν Άντόνιο να δικαστή!

— Τόν Μπρόντερ θά τόν δικάσουμε έμείς!, είπε ένας γεροδεμένος άντρας, ογκώνοντας ψηλά τό ώπλισμένο του χέρι. Θά τόν τιμωρήσουμε έμείς, σερίφη! Σκότωσε τό κορίτσι μου και θά τόν έκδικηθώ!

— Τό ξέρω, Άλ, τού είπε μέ συμπόνοια ό σερίφης. Όλοι μας ξέρουμε πώς ό Μπρόντερ μέθυσε χτες και άρχισε να πυροβολή στον άέρα. Μιά σφαίρα βρήκε τό μικρό σου κοριτσάκι και τό σκότωσε. Για τήν πράξι του αυτή θά τιμωρηθώ ό Μπρόντερ. Μά δεν θά τόν τιμωρήσετε έσείς. Άλλοίμονο, αν ό καθένας μας τιμωρούσε τόν άλλο. Τότε, τί τούς θέλουμε τούς νόμους και τούς δικαστές; Σās παρακαλώ, διαλυθίτε. Τόν Μπρόντερ θά τόν πάω αύριο στό Σάν Άντόνιο να δικαστή. Και θά δήτε πώς θά τιμωρηθώ όπως τού άξιζει.

— Δεν θά τόν πās πουθενά!, φώναξαν πολλές φωνές μαζί. Θά σπάσουμε τήν πόρτα τής φυλακής και θά σου τόν πάρουμε!

— Όποιος τόλμησεν να πλησιάσεν τήν πόρτα θάχην να κάνη μαζί μου!, τούς είπε ό σερίφης. Σās πιροειδοποιώ πώς δεν θά διατάσω να πυροβολήσω!

— Ύπερασίζεις έναν κακούργο!, φώναξε κάποιος. Καί συ τέτοιος είσαι! Δώσε μας τόν Μπρόντερ γιατί θά μετανιώσης, σερίφη!

— Ύπερασίζομαι τό νόμο κι' όχι τόν Μπρόντερ!, ήταν ή απάντησι τού σερίφη. Για τελευταία φορά σās λέω να διαλυθίτε! Δεν θά διατάσω να πυροβολήσω!

Έκλεισε τό παράθυρο χωρίς να πη τίποτε άλλο. Τό πλήθος εξαγριώθηκε πιο πολύ και οι φωνές έγιναν πιο απειλητικές.

«Άν δεν διαλυθούν τήν έχω άσχημα, σκέφτηκε ό σερίφης. Κι' είμαι μόνος μου. Ό βοήθησ μου είναι άρρωστος. Άν ήταν κι' αυτός μαζί μου ίσως να τούς άντιμετωπίζαμε».

Τόν Μπρόντερ τόν μισούσε ό σερίφης. Ήταν ένας σκληρός κάου - μπού, μεθύσε και κάθε τόσο τραβούσε τό πιστόλι του και άπειλούσε όλο τόν κόσμο. Είχε και δυό αδέλφια, που ήταν κι' αυτά ίδια και χειρότερα. Όλη ή περιοχή τούς έτρεμε.

Τόν Μπρόντερ τόν μισούσε γιατί, χθές, σκότωσε ένα άνύποπτο κοριτσάκι όχτώ χρονών. Όμως, δεν μπορούσε να τόν παραδώσει στους εξαγριωμένους ανθρώπους που τού τόν ζητούσαν. Θά τόν σκότωναν άμέσως. Ήταν υπεύθυνος για τή ζωή του και θά τόν ύ-

περασπιζόταν, έστω κι' αν κινδύνευε ή δική του ζωή. Μόνο στό δικαστή θά τόν παρέδινε και σέ κανέναν άλλο.

— Σερίφη, τί θά γίνει;

Στράφηκε και είδε τόν Μπρόντερ, πίσω από τά σίδερα τού κελλιού του. Ήταν κατακίτρινος από τό φόβο του.

— Θ' άξιζε ν' άνοίξω τήν πόρτα και να τούς άφήσω να σέ πάρουν, τού είπε. Κανείς δεν σέ χωνεύει στην περιοχή. Όλοι σέ μισούν. Κάνεις πάντα τόν παλληκαρά και τρομοκρατείς τόν κόσμο. Πέρσι τραυματίσατε κάποιον μέ τ' αδέλφια σου και, δάξω στοίχημα, πώς έσείς κλέφατε τό κοπάδι τού γερο - Σάμ, τόν προηγούμενο μήνα. Δεν είχα, όμως, αποδείξεις να σās κλειώ φυλακή. Αυτό τή φορά, όμως, δεν τή γλυτώνεις. Σε είδαν πολλά μάτια να πυροβολής και να σκοτώνεις τό κοριτσάκι τού Άλ.

— Σερίφη, αν τούς άνοίξεις τήν πόρτα και μέ σκοτώσουν, θά σ' έκδικηθούν σκληρά τά αδέλφια μου.

— Όστε, μέ απειλείς κιόλας, έ; Δεν πρόκειται να τούς άνοίξω όχι γιατί φοβάμαι τά αδέλφια σου, αλλά γιατί θέλω να σέ παραδώσω ζωντανό στό δικαστή τού Σάν Άντόνιο.

Ξαφνικά, ένας πυροβολισμός άντήχησε. Ό σερίφης ένοιωσε ένα κάψιμο στον ώμο και γονάτισε. Έφερε τό χέρι του πίσω και άγγιξε κάτι ύγρό. Ήταν αίμα!

Έκλεισε τό μάτια και δάγκωσε τά χείλη του.

— Σερίφη!, φώναξε άνήσυχος ό Μπρόντερ. Τί έπαθες;

— Με' πλήγωσαν, απάντησε μέ οδυρμένη φωνή, ό σερίφης. Μπρόντερ... δεν είσαι τυχερός... Τώρα πιά, δεν μπορώ να σέ υπερασπίσω... Σε λίγο θά σπάσουν τήν πόρτα και θά σέ πάρουν... Κανείς δεν θά τούς έμποδισί τώρα...

— Σερίφη... πέταξέ μου τά κλειδιά!, τόν παρακάλεσε τρομοκρατημένος ό Μπρόντερ. Πρέπει να δγώ από δώ μέσα, να υπερασπίσω τόν εαυτό μου!

Ό σερίφης κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του.

— Δεν μπορώ να σου κάνω αυτή τή χάρη, Μπρόντερ, τού είπε. Είσαι ένας δολοφόνος.

— Σερίφη, θά μέ σκοτώσουν! Τούς άκούς; Όπου νάναι θά σπάσουν τήν πόρτα! Σερίφη... δώσε μου τά κλειδιά! Πρέπει να δγώ από δώ μέσα, τ' άκούς; Θά μέ σκοτώσουν...

Μα ό σερίφης δέν έκουγε. "Ένα πνιχτό βουγγιτό ξεφυγε από τή κεϊλή του, τή μάτια του θόλωσαν κι' έχασε τίς αίσθήσεις του... Ματαία ό Μπρόντνερ τού φώναζε, καθώς έφθαναν ώς τ' αύτιά του οι άγριες και άπειλητικές κραυγές τού πλήθους πού πλησίαζε, όλο πλησίαζε...

Ένα γενναίο Έλληνόπουλο

Ο ΤΖΩΝ ΚΟΥΠΕΡ ΗΤΑΝ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΟΛΩΝ τών σερίφηδων τού Τέξας και είχε τήν έδρα του στήν πόλι "Όστιν. Έκείνο τó πρωινό κα-

θόταν στό γραφείο του και κύτταζε κάθε τόσο μέ άνυπομονησία τó ρολόι του, ενώ προσπαθούσε ν' άκούσει κανένα ποδοβολητό ά λόγου στό δρόμο.

"Θάπρεπε νάχη έλθει τέτοια ώρα", φηθύρισε σέ μία σιγμή.

Δέν πρόλαβε νά τελειώση τó συλλογισμό του όταν χτύπησε ή πόρτα και στό άνοιγμά της έκανε τήν έμφάνισή του ένα γεροδεμένο και μελαχροινό παιδί.

"Ό, Τζιμ Άνταμς, ήλθες επίτελους!", τού είπε και τού δώλωσε τó χέρι, ενώ στό πρόσωπό του καθρεφτίστηκε μιá έκφρασι χαράς.

— Μόλις έλαβα τó τηλεγράφημά σας ξεκίνησα άμέσως, κάπταιν, τού είπε τó παιδί. Μé είδοποιήσατε πώς μέ θέλετε γιά κάτι τó πολύ σοβαρό. Τί άκριβώς συμβαίνει;

— Άκούσε, παιδί μου, άρχισε ό Τζών Κούπερ, άφοι κáθησε ό ένας άπέναντι στόν άλλο. Ξέρω όλη τήν ιστορία σου. Πρίν ένα χρόνο, στό "Έλτζιν, σερίφης ήταν ό πατέρας σου. Ή καταγωγή του ήταν έλληνική και ώνομαζόταν Γεώργιος Άδαμόπουλος ή Τζώρτζ Άνταμς, όπως τόν έλεγαν έδω. "Όλοι οι κάτοικοι τού "Έλτζιν τόν άγαπούσαν γιά τήν πεισιότητα και τήν παλληκαριά του, γι' αύτó τόν διάλεξαν γιά σερίφη τους. Δυστυχώς, όμως...

— Δυστυχώς, όμως, συνέχισε τó παιδί ενώ τα μάτια του θούρκωσαν στήν άνάμνησι τού πατέρα του, πρίν ένα χρόνο, μιá συμφορά ληστών μπήκε στό "Έλτζιν τή νύχτα κι' άρπασε νά σκορπá τόν τρόπο και τó θά-

νατο. "Ο πατέρας μου κι' έγώ πολεμήσαμε λιονταρίσια έναντίον τους, σκοτώσαμε τρείς από αύτούς και τούς άναγκάσαμε νά φύγουν. Όμως, γιά κακή του τύχη, ό πατέρας μου δέχτηκε τήν τελευταία σφαίρα τών ληστών κατάστηθα. Ξεψύχωσε στήν άγκαλιά μου και τά τελευταία του λόγια ήταν νά έκδικηθώ τó θάνατό του, τιμωρώντας πάντα τούς ανθρώπους πού καταπατούν τó νόμο...

— Τό ξέρω, πήρε τó λόγο ό κάπταιν Κούπερ. Οι κάτοικοι τού "Έλτζιν, μ' όλο πού ήσαν μόνο δεκαεφτά χρονών, σέ διάλεξαν γιά σερίφη τους, ν' άντικαταστήσης τόν ήρωικό πατέρα σου. Άπό μικρός έδειξες παλληκαριά και τόλμη και ό πατέρας σου σέ είχε γιά βοηθό του, τó δεξί του χέρι, όπως λένε. Άντιμετώπισες πολλούς κακούργους πολεμώντας στό πλάι του. Μά και μετά τó θάνατό του, έδω κι' ένα χρόνο πού είσαι σερίφης στό "Έλτζιν, ό ήρωϊσμός σου έγινε γνωστός σέ όλη τήν Άμερική. Έμοιασες κι' έσύ τού πατέρα σου. Είσαι τίμιος, γενναίος και άτρόμητος. Δέν λογαριάζεις τή ζωή σου, υπερασπιζοντας τó νόμο. Είσαι θαυμάσιος καθάλλως και πολύ γρήγορος στό πιστόλι...

Τό παιδί έσκυψε μετρίοφρονα τó κεφάλι του.

— Κανένας κακοποιός δέν μπόρεσε νά τά θγάλην πέρα μαζί σου, συνέχισε ό κάπταιν Κούπερ. Είσαι ένα παιδί και όμως, όλοι σέ σέβονται και σέ θαυμάζουν. "Όταν τραβάς τó πιστόλι σου κανείς δέν μπορεί νά σ' αντιμετώπισι. Είσαι ψύχραιμος και πανούργος, σάν τόν "Όδυσσέα. Είσαι, όμως και σεμνός. Τζιμ Άνταμς, σέ κάλεσα γιά νά σέ συγχαρώ.

— Μά... δέν έκανα τίποτε τó σπουδαίο, είπε κοκκινίζοντας τó Έλληνόπουλο.

—...Σé κάλεσα νά σέ συγχαρώ και νά σου πω πώς από σήμερα και μπρός θά φύνης άπό τó "Έλτζιν, συνέχισε ό Τζών Κούπερ.

— Μά... γιατί; έκανε κατάπληκτο τó παιδί.

— Θά έλθω νά μείνης έδω, κοντά μου, Τζιμ Άνταμς! Δέν θά προσφέρης τίς υπηρεσίες σου μόνο στό "Έλτζιν αλλά σέ όλο τó Τέξας, σέ όλη τήν Άμερική. Έχω άνάγκη από τή βοήθειά σου, κατάλαβες; Είμαι βέβαιος πώς, όπουδήποτε και νά σέ στείλω, θά τά θγάλης πέρα. Όπως καταλαβαίνεις, από δώ κι' έμπρός θάχης ν' αντιμετώπισης τρομερούς κινδύνους πού θά σέ περιμένουν οκεδόν σέ κάθε σου όχημα. Στό Τέξας, αλλά και στίς άλλες πολιτείες, υπάρχουν πολλοί

‘Ο σερίφης ξenoίωσε ένα κάψιμο στόν ώμο και γονάτισε.

κακοποιοί. ‘Όλους αυτούς θ’ αναλάβης να τους θάλψς στή θέση τους. ‘Όμως, είμαι αναγκασμένος, επειδή είσαι παιδί ακόμα, να σε ρωτήσω αν δέχεσαι ν’ αναλάβης αυτή την ύπηρεσία.

‘Ο Τζιμ ‘Ανταμς έμεινε για μιά στιγμή, άμιλτος. Ποτέ του δεν τó περίμενε πώς ó αρχηγός των σερίφηδων θά τόν καλούσε για νά τού αναθέσει αυτή τή δύσκολη άποστολή. ‘Όχι, βέβαια, γιατί τού φαινόταν πολύ βαρεια, αλλά ήταν παιδί ακόμα και ήξερε πώς ύπρχαν στό Τέξας πολλοί άνδρες κατάλληλοι γι’ αυτή τή δουλειά.

— Λοιπόν, δέχεσαι; ρώτησε ανυπόμονος ó κάπταιν Κούπερ.

— Αισθάνομαι περήφανος και συγκινημένος για τήν τιμητική πρόταση πού μού κάνατε, μίλησε άργά τó παιδί, πρίν όμως δεχτώ, θά ήθελα νά σάς ζητήσω μιά χάρη.

— Ποιά χάρη θέλεις νά μού ζητήσεις, παιδί μου;

— Άπό τά πολύ παιδικά μου χρόνια, μεγάλωσα με τόν γιό τού ύπνρέρτ τού πατέρα μου και τόν θεωρώ σάν άδελφό μου. Είναι στην ίδια ηλικία με μένα, Μεξικανός και όνομάζεται Πεπίτο Γκονζάλες. Με άγαπάει τόσο πολύ, ώστε είναι πρόθυμος, κάθε στιγμή, νά θυσιάσει και τή ζωή του για μένα. Τόν έχω τόσο πολύ συνηθίσει πού δεν μπορώ νά κάνω ούτε ώρα μακριά του. Μαζί ήλθαμε ως εδώ, από τó ‘Ελτζιν. Μπορώ, λοιπόν, νά τόν παίρνω μαζί μου σε κάθε άποστολή;

— Και βέβαια, παιδί μου!, απάντησε ó κάπταιν Κούπερ. Τόσο τó καλύτερο για σένα, νάχης ένα δοηθό. Άρκει νά τó λές ή καρδιά του.

— ‘Ό, μñ φοβάστε γι’ αυτό!

‘Ο κάπταιν Κούπερ τού έσφιξε τó χέρι.

— Μικρέ σερίφη, από τή στιγμή αυτή είσαι φίλος μου, τού είπε.

‘Υστερα, τó πρόσωπό του σοβάρεψε.

— Τζιμ ‘Ανταμς, με συγκωρής πού θά σε δάλω άμέσως σε μπελάδες, τού είπε. Με είδοποίησε ó σερίφης από τήν κωμόπολι Μπή-βιλ πώς μιά συμμορία από τρία άδελφια αναστατώνουν τήν περιοχή. Κλέβουν, απειλούν, έχουν γίνει ó φόβος και ó τρόμος των φιλήσυχων κατοίκων. Λέγονται Μπρόντερ. Πήγαινε, σε παρακαλώ, πάρε πληροφορίες από τó σερίφη και θάλε τους στή θέση τους.

— Θά φύγω άπόψε κιόλας, είπε τó παιδί.

— Έχεις καλό άλογο;

— Έχω τ’ άλογο τού πατέρα μου, τó πιστόλι του με τήν χρυσοκεντημένη λαβή και τήν καραμπίνα του.

— Κι’ ó φίλος σου;

‘Ο Τζιμ χαμογέλασε έλαφρά.

— Είναι κι’ αυτός ώπλισμένος σάν άστακός.

— ‘Όραία. Πάρτε μαζί σας ένα σάκκο με όλα τ’ άπαραίτητα, ρούχα για νά κοιμάστε, πανούρι, και τόσα άλλα μικροπράγματα.

— ‘Όπου πάμε τά κουβαλάμε μαζί μας, κάπταιν.

— Μπράβο.

— Με θέλετε τίποτε άλλο, κάπταιν;

— Ναι, Μικρέ Σερίφη. Χρειάζεται να πά-
ρως μαζί σου κι' αυτό, παιδί μου. Είναι το
τιμημένο άστέρι που φορούν όσοι υπερασπι-
ζονται το νόμο και που προκαλεί δέος και
τρόμο σε όσους τον καταπατούν. Είμαι θέ-
βαιος πως θα το τιμήσεις κι' εσύ, όπως το έ-
χουν τιμήσει κι' άλλοι πριν από σένα.

Ο Μικρός Σερίφης πήρε το άσπρμένο ά-
στρο, το κύτταξε για λίγο κι' ύστερα είπε με
θρανή από τη συγκίνησή του:

— Κάπταιν ος όρκίζομαι πως θα τιμήσω
αυτό το άστρο. Πως δεν θα το ντροπιάσω πο-
τέ. Πως θα χύσω και το αίμα μου ακόμα για
να υπερασπίσω τους νόμους της πατρίδας
μου και τις εντολές των ανωτέρων μου. Όρ-
κίζομαι, ακόμα, πως θα έκδικηθώ τον άδικο
θάνατο του πατέρα μου...

Ο Τζών Κούπερ έσκυψε και τον φίλησε
οάν παιδί του.

— Πήγαινε με τη βοήθεια του Θεού και
της Παναγίας, Τζίμ, του είπε, και μην ξεχά-
σης ποτέ το καθήκον σου. Μη ντροπιάσης πο-
τέ το άστρο που σου έμπιστευθήκα., την Ά-
μερική που είναι τώρα πατρίδα σου και την
πατρίδα του πατέρα σου, που ξέρω πως την
αγαπάς πολύ, τη μικρή αλλά ένδοξη Έλ-
λάδα.

Πεπίτο και Πελεγκρίνο

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΙ ΑΚΟΜΑ ΜΑ Ο ΗΛΙΟΣ ΤΣΟΥΡΟΥ-
ΦΛΙΖΕΙ τους δυο καθαλλάρηδες που διασχί-
ζουν μια έρημο. Άγκάθια και ξεροί θάμνοι

είναι τα μόνα της φυτά. Δεν υπάρχει

ούτε ένα δέντρο να σταθούν λίγο κάτω από τον ήλιο του και να ζαποστάσουν.

Ο πρώτος καθα-
λάρης που δεν θά-
ναι περισσότερο από
δεκαοχτώ χρονών,
καθαλλάει ένα γερο-
δεμένο σταχτύ άλο-
γο με άσπρκεντημένη σέλλα και χαλινάρια.

— Έλα, Κεραυνέ μου, λίγο ακόμα και φτά-
σαμε!, του λέει σε μια στιγμή το παιδί και
του χαϊδεύει τη χαίτη του.

Τό άλογο καταλαβαίνει τα λόγια του, χλι-
μντρίζει χαρούμενο και ταχύνει το βήμα του.

— Έ! , φωνάζει πίσω, ο δεύτερος καθα-
λάρης, που ακολουθεί σε αρκετή απόσταση.
Βαλθήκατε να μάς πεθάνετε έμένα και τον
Πελεγκρίνο μου! Σταθήτε να ος φτάσουμε!

Άξίζει να ρίξουμε μια ματιά στο δεύτερο
καθαλλάρη. Είναι κι' αυτός παιδί, στην ίδια
ήλικία με τον προηγούμενο. Τό πρόσωπό του
είναι κωμικό, άσχημο, και φοράει ένα πελώ-
ριο καπέλλο, από κείνα που οι Μεξικανοί τα
λένε σομπρέρο. Γιατί, ο κωμικός φίλος μας
είναι Μεξικανός και, όπως θα καταλάδατε,
πρόκειται για τον Πεπίτο Γκονζάλες, τον ά-
χώριστο φίλο και βοηθό του Μικρού Σερίφη,
που προχωρεί μπροστά.

Μά δεν είναι κωμικός μόνο ο Πεπίτο. Κω-
μικός είναι και ό... Πελεγκρίνο του! Ένας
γιάδαρος με τεράστια κεφαλα, με χοντρά
πόδια και με άδύνατο κορμί. Ο Πεπίτο δεν
δέχτηκε να καθαλλήση σε άλογο. Προτίμησε
τό γαϊδαρό του που, ένας Θεός ξέρει πως
δρέθηκε στο Τέζας. Μία μέρα τον δρής ά-
δέσποτο να τριγυρίζη στα λιβάδια, τον πήρε
στό σπιτί του και από τότε, δεν καθαλλήσε
σε άλογο.

Είναι ένας παράξενος γαϊδαρος ο Πελεγ-
κρίνο. Όταν θέλη καθαλλάει οάν άσπρπη
και παραθγαίνει με τον Κεραυνό, τό περίφη-
μο άλογο που καθαλλάει ο Μικρός Σερίφης.
Άλλοτε, όμως, τον πιάνει η τεμπελιά και δεν
μπορεί να σύρη τα πόδια του.

— Μοιάζει με σένα!, λέει ο Μικρός Σερί-
φης στον Πεπίτο.

— Τζίμ, θα φτάσουμε καμιά φορά σ' αυτό
τό καταραμένο χωριό που μάς έστειλε ο κά-
πταιν; φωνάζει ο Πεπίτο. Είναι τώρα και δυο
μέρες που περπατάμε κι' ακόμα να φτά-
σουμε.

— Πλησιάζουμε, Πεπίτο, τον παρηγορεί ο
Τζίμ. Κάνε λίγη ύπομονή ακόμα.

— Έγώ κάνω, Τζίμ. Να πής και στον Πε-
λεγκρίνο μου να κάνει ύπομονή, γιατί άρχι-
ζει να μπερδεύη τα πόδια του.

Δέν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του ό-
ταν, ο Πελεγκρίνο, σήκωσε την κεφαλα του,
γκάριζε δυνατά κι' ύστερα... ζάπλωσε πάνω
στη μαλακή άμμο.

Μάτια ο Πεπίτο τραβάει τα χαλινάρια
του και φωνάζει:

— Χόπ! Χόπ! Έλα Πελεγκρίνο!

Μά ο γαϊδαρος φαίνεται πως δρσκοεται
στις μεγάλες τεμπελιές του και δεν σκώ-
νεται.

Ο Μικρός Σερίφης, γυρίζει τό βλέμμα του

πίσω, θάλπει τη σκηνή με τον πεσμένο γάιδαρο και ξεκαρδίζεται στα γέλια. Είναι τόσο κωμικό το θέαμα! 'Ο Πεπίτο κατεβαίνει από τη σέλλα του, τραβάει τον Πελεγκρίνο από το χαλινάρι μά, εκείνος, μένει ακίνητος.

— Τζιμ! φωνάζει. Τί θα κάνουμε τώρα;

— Έννοια σου και θα τον κάνω εγώ να καλπάζει σαν τον Κεραυνό!, του λέει ο Μικρός Σερίφης.

Και, την ίδια στιγμή, του πετάει ένα σκονί.

— Δέσε την άκρη του με το χαλινάρι του Πελεγκρίνο, Πεπίτο.

'Ο Πεπίτο δένει τις άκρες των δύο σκονιών.

Κανένας κακοποιός δεν μπόρεσε να τὰ βγάλει πέρα μαζί του.

— Πήδα στη σέλλα του!, του φωνάζει ο Τζιμ.

Καί, μόλις ο Πεπίτο κάθεται στη σέλλα, σπειροειδώς τον Κεραυνό, που ξεκινάει με καλπασμό.

Είναι τόσο η όρμη του Κεραυνού, που, για μερικές στιγμές σέρνει τον Πελεγκρίνο και το φορτίο του πάνω στην άμμο. Γρήγορα, όμως ο Πελεγκρίνο σηκώνεται και... πεισματωμένος, προσπαθεί να φθάσει τον Κεραυνό!

— Χόπλα και τούς φθάσαμε!, φωνάζει ένθουσιασμένος ο Πεπίτο.

'Ο Πελεγκρίνο που ακούει τη φωνή του θάζει περισσότερη δύναμη στα πόδια του και... πλησιάζει το άλογο του Μικρού Σερίφη.

— Έβιθα Πελεγκρίνο!, ούρλιάζει από τη χαρά του ο Πεπίτο Γκονζάλες. Άρρίμπα! Άρρίμπα!

'Ο Μικρός Σερίφης που κρατάει με κόπο τα γέλια του, σφίγγει το χαλινάρι, χωρίς να τον πάρει είδησι ο φίλος του, ο Κεραυνός έλαττώνει την ταχύτητά του και... ο Πελεγκρίνο τον φθάνει, τον προσπερνάει και αρχίζει να τον τραβάει αυτός τώρα!

— Άρρίμπα!, ξεφωνίζει ο Πεπίτο. Δεν παρατās αυτό το φορτίο να βρής κανένα γάιδαρο σαν τον Πελεγκρίνο, Τζιμ!

— Σταμάτα, Πεπίτο, του λέει ο Τζιμ. Θα κουραστώ ο Πελεγκρίνο σου και θα πέσει ξανά.

'Ο Πεπίτο τραβάει με δύναμη τα χαλινάρια μά ο πεισματάρης γάιδαρος δεν λέει να κόψει τον καλπασμό του. Μόνο σαν φθάνει στη ρίζα ενός λόφου σταματάει.

'Ο Τζιμ λύνει τα δυο σκονιά και συνεχίζουν το δρόμο τους. Μόλις φθάνουν στην κορυφή του λόφου βλέπουν μπροστά τους να απλώνεται μια καταπράσινη κοιλάδα και, ανάμεσα στα δέντρα, διακρίνουν τις στέγες μερικών σπιτιών.

— Αυτό πρέπει να είναι το Μπήδιλ, λέει ο Μικρός Σερίφης στον Πεπίτο, κρατώντας το άλογό του. Σε δέκα λεπτά φθάνουμε.

— Θα πάρω έναν ύπνο τρικουόμπερτο μόλις φθάσουμε, λέει ο Πεπίτο κι' αρχίζει να χαμουριέται.

Ξαφνικά, ένας πυροσβλισμός φθάνει ως τ' αυτιά τους κι' ύστερα μία βουή από πολλές φωνές μαζί.

Τα δυο παιδιά κυττάζονται.

— Κάτι πρέπει να γίνεται εκεί κάτω, λέει

ό Τζιμ στο φίλο του, γεμάτος άνπουχία.

“Ο Πεπίτο άρχίζει τα γέλια.

— Γάμος γίνεται, Τζιμ, του λέει. Δεν άκούς τα τραγούδια;

“Ο Τζιμ τεντώνει τ’ αυτιά του να ξεχωρίσει τις φωνές που φθάνουν σαν βουή ως εδώ πάνω. “Οχι, δεν είναι τραγούδια. Είναι δυατάς ώργισμένες φωνές από ένα πληθος ανθρώπων... Πρίν προλάβη να σκεφθί τίποτε άκούγεται ένας δεύτερος κι’ ύστερα ένας τρίτος πυροβολισμός.

“Ο Πεπίτο τραβάει το πιστόλι του και τό σπκώνει ψηλά.

— Τζιμ, πρέπει να όρμήσουμε στη μάχη! Πελεγκρίνο, έπίθεσι!

— Βάλε το πιστόλι σου στη θήκη του, Πεπίτο, τόν μαλώνει αυστηρά ό Τζιμ. Δεν θέλω να κάνης άνοποιες.

Καί τραβώντας τα χαλινάρια του Κεραυνού, ξεχύνεται σαν σίφουνας στην πλαγιά του λόφου, αφήνοντας πίσω του ένα σύννεφο σκόνης.

Τό ίδιο κάνει και ό Πεπίτο. Εύτυχώς δέν τόν έπιασαν τεμπελιές τόν Πελεγκρίνο και άκολουθεί κατά πόδας τόν Κεραυνό. Σε λίγο μπαίνουν στα πρώτα σπίτια του Μπήβιλ. Κανείς δέν τούς ύποδέχεται, κανένα δέν συναντούν.

—“Από δώ!, φωνάζει ό Μικρός Σερίφης στόν Πεπίτο.

“Ακολουθεί έναν πλατύ δρόμο, στρίβει μιá γωνία καί, ξαφνικά, βρίσκειται μπροστά σ’ ένα παράξενο και τρομερό θέαμα...

Έν όνόματι του νόμου

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΚΟΜΟΠΟΛΕΩΣ ΕΙΝΑΙ γεμάτη κόσμο. Άντρες, γυναίκες και παιδιά, που κρατούν πιστόλια, καρμίνες, ζύλα και πέτρες. Φωνάζουν όλοι μαζί, σπκνουν ψηλά τα χέρια τους και τα πρόσωπά τους είναι κατακόκκινα, τα μάτια τους γουρλωμένα και άγρια.

Τά δυό παιδιά σταματούν πλάι σ’ αυτό τό πληθος μά κανείς δέν τούς παίρνει εί-

δουσι ότι βρίσκονται έκει.

—“Ε!, φωνάζει ό Μικρός Σερίφης, ένώ ό

Πεπίτο παίρνει σοβαρή όψι και κατεβάζει χαμηλά τό σομπρέρο του.

Πού ν’ άκουστή, όμως, ή φωνή του άνάμεσα στις τόσες φωνές και τούς πυροβολισμούς.

“Ο Μικρός Σερίφης τεντώνει τ’ αυτιά και ξεχωρίζει μερικά λόγια:

— Θάνατος στο σερίφη! Θέλουμε τόν Μπρόντερ να τόν τιμωρήσουμε έμείς! Έμείς θα τόν δικάσουμε! Σηδστε την πόρτα!

— Τζιμ!, γυρίζει και λέει ό Πεπίτο στο φίλο του. Γιατί τάχουν βάλει με σένα; Τί κακό τούς έκανες; Τούς άκουσες που είπαν “Θάνατος στο σερίφη”;

Μά ό Τζιμ δέν δίνει προσοχή στις άνοποιες του φίλου του. Άπό τά λόγια που άκουσε, κατάλαβε άμέσως τί συμβαίνει. “Ολος αυτός ό κόσμος, έχει περικυκλώσει τη φυλακή και άπειλεί να σπάση την πόρτα για να πάρη μέσα από τα χέρια του σερίφη έναν κρατούμενο. Κι’ αυτός ό κρατούμενος είναι κάποιος από τούς τρεις άδελφούς Μπρόντερ. Ποιός έξερει γιατί να τόν φυλάκιση ό σερίφης; Θά πρέπει να έκανε κάποιο μεγάλο κακό για να ξεσπκωθί όλος αυτός ό κόσμος και να τόν ζητήη για να τόν τιμωρήση.

Δέν έχει καιρό να κάνη άλλες σκέψεις. Τό εξαγριωμένο πληθος που πυροβολεί, φωνάζει και άπειλεί, ζυγώνει όλο και πιό πολύ τη φυλακή.

Βγάζει τό πιστόλι του και πυροβολεί στόν άέρα να τόν άκούσουν και να στραφούν προς τό μέρος του. Μά είναι μάταιη ή προσπάθειά του. Μέσα στους άλλους πυροβολισμούς που ν’ άκουστή ό δικός του; Με ποιόν τρόπο να διασκήση αυτό τό πυκνό πληθος και να τρέξη σέ βοήθεια του σερίφη που κινδυνεύει;

Και να πού, στην πιό κρίσιμη στιγμή, τό μυαλό του Πεπίτο Γκονζάλες, κατεβάζει μιá ιδέα.

— Τζιμ, θέλεις να πάμε στη φυλακή; ρωτάει τό φίλο του. Άκολουθήσε με.

Τραβάει τα χαλινάρια και στρέφει τόν Πελεγκρίνο άνάποδα με την ούρα προς τό πληθος. Σκύβει, τότε, του δαγκώνει τό ένα αυτί και... τό θαύμα γίνεται. “Ο Πελεγκρίνο άγριεύει, άρχίζει να ρίχνη κλωτσιές δεξιά κι’ άριστερά και να νκαρίζη. Μιά κλωτσιά του βρίσκει έναν κοντρό κάου - μπού σά πιονά και τόν έκσφενδονίζει τρία μέτρα μακριά πάνω σέ μερικούς άλλους. “Ο κάου - μπού έπιφνει μιá άγριοφωνάρα από τό ξάφνιασμα του

πού σκεπάζει τὰ γκαρίσματα τοῦ Πελεγκρίνο καὶ τὶς ἄλλες φωνές.

— Ἀρρίμπα, ἀρρίμπα!, φωνάζει ὁ Πεπίτο, στρέφοντας τὴν κεφαλή τοῦ γαϊδάρου πρὸς τὴ φυλακή καὶ μπαίνοντας μέσα στο μικρὸ διάδρομο πού ἀνοίξε. Κι' ἔτσι ὅπως ὁ Πελεγκρίνο ἐξακολουθεῖ νὰ τινάζει κλωτσιές καὶ νὰ γκαρίζη, οἱ ἄνθρωποι τρομοκρατημένοι τοῦ κάνουν τόπο νὰ περάσῃ, ὁ διάδρομος μεγαλώνει καὶ ἀκολουθεῖ πίσω του ὁ Μικρὸς Σερίφης.

Καὶ νὰ πού, τὰ δυὸ παιδιά, φθάνουν, ἐπιτέλους, μπροστὰ στὴ φυλακή, τὴ στιγμή πού

οἱ πρῶτοι ἀπὸ τοὺς ἐξαγριωμένους κάου - μπόους χτυποῦσαν μὲ τὶς κλωτσιές τὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴ σπᾶσουν.

Ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη οἱ φωνές καὶ οἱ πυροβολισμοὶ σταματοῦν καὶ ἀπλώνεται θαθεῖα σιγὴ στὴν πλάτεια. Ὅλοι τοὺς κυττάζουν μὲ περιέργεια τὰ δυὸ ἀγνωστα αὐτὰ παιδιά. Τὸ πρῶτο, πού θρίσκει καδᾶλλα στὸν ἀστεῖο γαῖδαρό του μὲ τὴ χοντρή κεφάλαια, τὰ χοντρά πόδια καὶ τὸ ἀδύνατο, τὸ σκελετωμένο κορμί καὶ τὸ ἄλλο πού στέκει περήφανο πάνω στὴ σέλλα ἑνὸς ψηλοῦ καὶ ἀτίθασσου ἀλόγου.

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ τὸ χέρι τοῦ κάουμπόου κλονίστηκε σὰ νὰ τὸ χτύπησε κεραυνός:

‘Ο Μικρός Σερίφης, σηκώνει ψηλά και τὰ χυὰ του χέρια γιά νὰ τὸν δοῦν ὅλοι καὶ ρωτάει.

— Κάτοικοι τοῦ Μπῆθιλ, τί συμβαίνει; Τί ζητᾶτε ἀπὸ τὸ σερίφη κι’ ἔχετε κυκλῶσει ἐπὶ τὴ φυλακή;

— Ζητᾶμε νὰ μᾶς παραδῶσι τὸν κακούργο Μπρόντερ!, φωνάζει κάποιος.

— Τί ἔκανε ὁ Μπρόντερ;

— Βγήκε μεθυσμένος ἀπὸ τὸ μπάρ, ὤρπισε τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ σκότωσε τὸ κοριτσάκι τοῦ Λῆ! Ἦταν ἓνα ἀγγελούδι ὀκτῶ χρονῶν! Σήμερα τὸ πρῶτὸ τὸ θάψαμε!

Ἡ καρδιά τοῦ Μικροῦ Σερίφη σφίχτηκε ἀπὸ τὸν πόνο. Ἦταν δικαιολογημένος ὁ θυμὸς τῶν κατοίκων τοῦ Μπῆθιλ.

— ‘Ο σερίφης δὲν μᾶς τὸν δίνει καὶ θὰ σπάσουμε τὴ φυλακή νὰ τὸν πάρουμε. Λέει πῶς θὰ τὸν παραδῶσι στὸν δικαστὴ νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Γιατί, ἐμεῖς δὲν ξέρουμε νὰ τὸν τιμωρήσουμε; Πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ἐδῶ που σκότωσε τὸ κοριτσάκι.

— Σπάστε τὴν πόρτα, τί καθόσαστε!, φωνάζει μιὰ γυναίκα.

‘Ο Τζιμ σήκωσε γιά μιὰ ἀκόμα φορὰ τὰ χέρια του ψηλά:

— Κάτοικοι τοῦ Μπῆθιλ, ἀκούστε με!, τοὺς λέει μὲ ὅσο μπορούσε πιὸ δυνατὴ φωνή. ‘Ο θυμὸς σας εἶναι δικαιολογημένος καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ Μπρόντερ μεγάλο. Μὰ ὁ σερίφης σας ποὺ δὲν σᾶς τὸν παραδίνει ἔχει δίκιο. Μόνο οἱ δικαστὲς πρέπει νὰ τιμωροῦν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ καταπατοῦν τὸ νόμο. Μόνο ἐκεῖνοι ξέρουν ποιὸς ἔχει δίκιο καὶ ποιὸς ἀδίκιο. Διαλυθῆτε καὶ ἀφήστε τὸ σερίφη σας νὰ παραδῶσι τὸν Μπρόντερ στὸ δικαστὴ. Νὰ εἰσάστε δέξαιοι πῶς θὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

— Καὶ ποιὸς εἶσαι ἐσύ ποὺ θὰ μᾶς πῆς τί θὰ κάνουμε!, φωνάζει ἓνας ψηλὸς κάου - μπῶ μὲ μεγάλο μουστάκι καὶ μὲ ἀγριο πρόσωπο, κάνοντας ἓνα βῆμα μπροστὰ. Φύγε γρήγορα ἀπὸ δῶ γιατί θὰ τὴν πληρώσῃς ἐσύ ἀντὶ γιὰ τὸν Μπρόντερ. Ἐμπρός, ἀδειασέ μας τὴ γυνιά!

‘Ο Πεπίτο τὰ χρειάστηκε μὰ ὁ Μικρὸς Σερίφης ἔμεινε ἀτάραχος πᾶν στὴ σέλλα του.

— Τί καθόσαστε καὶ τὸν καμαρώνετε!, φωνάζει μιὰ γυναίκα. Δὲν ἤλθε νὰ ὑπερασπῇ τὸ σερίφη, ὅπως λέει, ἀλλὰ τὸν Μπρόντερ! Εἶναι φίλος του! Σκοτῶστε τὸν κι’ αὐτόν!

Δυὸ ἄλλοι κάου - μπῶς, πετάχτηκαν μπροστὰ μὲ ἀγριεμένα πρόσωπα, ἔτοιμοι νὰ

τραβήξουν τὰ πιστόλια τους. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση, τὸ Ἑλληνόπουλο, ἀνασήκωσε τὸ γιᾶκά τοῦ γιλέκου του. Ἐκατοντάδες μάτια εἶδαν, τότε, ἓνα ἀσημένιο ἄστρο νὰ λάμψῃ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Πολλὰ ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως ἀκούστηκαν.

— Ὅπως βλέπετε, εἶπε ὁ Μικρὸς Σερίφης, δὲν εἶμαι φίλος τοῦ Μπρόντερ. Εἶμαι φίλος ἐκείνων ποὺ ὑπακούουν στὸ νόμο. Εἶμαι κι’ ἐγὼ ἐχθρὸς τοῦ Μπρόντερ, ὅπως εἰσάστε ὅλοι σας. Μὰ δὲν θέλω νὰ τὸν τιμωρήσουμε ἐμεῖς. Θὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ δικαστής.

Ἀκολούθησε σιωπὴ γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ποὺ τὴν ἔσπασε ἡ θρακὴ φωνὴ τοῦ ψηλοῦ κάου - μπῶ.

— Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἀνθρώπος τοῦ νόμου μὰ στὸ Μπῆθιλ δὲν θὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις ἐσύ! Ἐμεῖς ὀρκιστήκαμε νὰ σκοτώσουμε τὸν Μπρόντερ καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ κανεὶς! Φύγε, λοιπόν, ἀπὸ τὴ μέση ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς τὴ ζωὴ σου.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τοὺς ἄλλους τοὺς φωνάζει:

— Τί καθόσαστε; Νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα!

— Να!... ναί!, φωνάζουν πολλοὶ μαζί. Νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα! Θάνατος στὸν Μπρόντερ! Θάνατος σ’ ὅποιον μᾶς ἐμποδίζει!

‘Ο Μικρὸς Σερίφης κατάλαβε πῶς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς πείσῃ μὲ τὰ λόγια. Τραβάει τότε τὸ πιστόλι του καὶ φωνάζει:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σᾶς διατάζω νὰ φύγετε! Ὅποιος κάνει καὶ τὸ παραμικρὸ θῆμα δὲν θὰ διστάσῃ νὰ τὸν πυροβολήσῃ!

Βαθεῖα σιγὴ ἀκολούθησε τὰ λόγια του. Φαινόταν σ’ ὅλους παράξενο πῶς ἓνα παιδί τολμοῦσε ν’ ἀπειλήσῃ τόσοσους ἀνθρώπους. Ἄν παρολοῦσε τὸν πρῶτο, ὑπῆρχαν ἔτοιμα τόσα καὶ τόσα πιστόλια ποὺ θὰ τὸν ἔρριχναν ἀμέσως κάτω ἀπὸ τ’ ἄλογό του. Τί εἶχε πάθει, λοιπόν; Εἶχε τρελλαθῇ;

— Πεπίτο!, φωνάζει ὁ Τζιμ στὸ φίλο του. Σὲ διατάζω νὰ πυροβολήσῃς ὅποιον δὲν ὑπακούσῃ στὴ διαταγὴ μου.

‘Ο Πεπίτο θγάζει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ θήκη του.

— Τί μὲ κυττάζεις σὺν χαζός; εἶπε σ’ ἐναν κάου - μπῶ ποὺ στεκόταν μπροστὰ του Νομίζεις πῶς δὲν ξέρω σημάδι; Κυττάζε ἐδῶ...

Ἐχωσε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ σομπρέρο του, ἐβγαλε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὴν πέταξε μπροστὰ στὸν κάου - μπῶ, στρέφοντας τὸ πιστόλι πρὸς τὰ ἐκεῖ...

‘Ο κάου - μπού τρομοκρατήθηκε κι’ έπεσε μπρούμυτα γιά νά μή δεχτή τή σφαίρα τού κωμικού αούτου παιδιού στό στήθος, ένώ ο Πεπίτο ξεκαρδιζόταν στά γέλια.

- Τί νά σου κάνω, σενιόρ, πού ήταν άσπρη ή τρίκα και δέν τήν είδα!, τού είπε.

‘Ο κάου - μπού σπκώθηκε και... προτίμησε νά κρυφτή πίσω από μερικούς άλλους, γιά νά είναι πιό σίγουρος.

Μονομαχία

Ο ΨΗΛΟΣ ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥΎ ΚΥΤΤΑΣΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΕΡΙΦΗ ΕΙΡΩΝΙΚΑ και χαμογέλασε γεμάτος περιφρόνηση.

- ‘‘Αν νομίζεις πώς θα φοβηθούμε ένα παιδί, είσαι γελασμένος!, τού είπε. Τό πολύ - πολύ νά προλάβης νά σκοτώσης έναν ή δύο από μās. Μήπως νομίζεις πώς θα γλυτώσης έπειτα; ‘Υπάρχουν, τουλάχιστον πενήντα πιστόλια, έτοιμα νά σπ-

μαδέψουν τήν καρδιά σου.

- Τό ξέρω πώς θα πεθάνω, τού αποκρίθηκε ο Τζιμ.

- Και δέν φοβάσαι;

- ‘‘Όταν πεθαίνω υπερασπίζοντας τό νόμο, νιώθω υπερήφανος.

- Κι’ εγώ!, φωνάζει ο Πεπίτο. Μόνο νά μή βρίσκωμαι στίς μεγάλες τεμπελιές μου.

- ‘‘Εσείς, όμως, συνεχίσε άπτόητο τό ‘Ελληνόπουλο, τί υπερηφάνεια θα νιώσετε σκοτώνοντας τόσοι άνθρωποι, ένα παιδί;

- Ναι, έχει δικιο, είπε ο κάου - μπού. ‘Εμείς, εδώ στό Μπήβιλ, δέν είμαστε άνανδροι, όπως μās περνās. Είμαστε παλληκάρια και θα σου τό άποδείξω τώρα άμέσως.

Στράφηκε πρός τούς συχωριανούς του:

- ‘‘Απομακρυνήτε!, τούς φωνάζει. ‘Αφήστε με νά χτυπηθώ μόνάχος μου μ’ αυτόν εδώ πού ήλθε χωρίς νά τόν καλέσουμε νά μās μάθη τί θα πη νόμος. Θα τόν κάνω νά μετανιώσει άκριβά γι’ αυτό του τό θρόνος.

‘Αμέσως σχεδόν, οι άνθρωποι πού βρίσκονταν μπρός τους, άρχισαν ν’ άπομακρύνονται.

- ‘‘Άκουσε, είπε ο Μικρός Σερίφης. Δέν ήλθα νά χτυπηθώ μαζί σας ούτε νά προκα-

λέσω κανέναν σέ μονομαχία.

- Σε προκαλώ εγώ! άγρίεψε ο άλλος. Τόση ώρα μās έκανες τόν παλληκαρά μ’ άβλέπω πώς είσαι περισσότερο δειλός και άπό ένα λαού! ‘Αν δέν δεχτής νά μονομαχήσης μαζί μου τότε... φύγε άμέσως!

- ‘‘Εκείνος πού θα μετανιώσει δέν θαμια εγώ, είπε στόν κάου - μπού. ‘Αφού τό θέλεις, λοιπόν, άς γίνη. Δέχομαι νά χτυπηθώ μαζί σου.

- Μ’ τί θέλεις νά χτυπηθούμε; τόν ρώτησε ο κάου - μπού και τά μάτια του άστραψαν άγρια. Μ’ πιστόλι ή με γροθιές;

- Διάλεξε έσύ, τού είπε ο Τζιμ.

- Μ’ πιστόλι.

- Πολύ καλά. Είσαι έτοιμος;

- Μία στιγμή, Τζιμ!, τόν σταματάει ο Πεπίτο. ‘Εγώ θα ξεκουραστώ λιγάκι. ‘Όταν τελειώσης με τό φιλαράκο, φώναξέ μου.

Και λέγοντας αυτά, έγειρε τό κορμί του, άκούμπησε τό κεφάλι του στή χοντρή κεφαλα τού Πελεγκρίνο κι’ έκλεισε τά μάτια.

Οι κάτοικοι τού Μπήβιλ έμειναν κατάπληκτοι. ‘Όστε, ήταν τόσο θέβαιο, αούτος ο Μεζικανός, πώς ο φίλος του θα βγί νικητής άπό τή μονομαχία του με τόν ψηλό κάου - μπού;

- Θα σέ ζητηνήσω εγώ, με μία πιστολιά, μη φοβάσαι, είπε ο κάου - μπού στόν Πεπίτο.

- ‘‘Ετοιμος; τόν ξαναρώτησε τό ‘Ελληνόπουλο.

Όυτε άχνα δέν άκουγόταν στήν πλατεία. ‘Όλων τά μάτια είχαν στραφή στούς δυό αντίπαλους και οι καρδιές χτυπούσαν με άγωνία.

Στάθηκαν ο ένας άπέναντι στόν άλλο. Ξαφνικά, ο κάου - μπού κατέβασε με μία γρήγορη κίνηση τό χέρι του πρός τό πιστόλι, άρπαξε τή λαβή του και τό τράβηξε με άστραπιαία ταχύτητα, περνώντας τό δάκτυλό του πάνω στή σκανδάλη.

‘Ένας πυροβολισμός άκούστηκε και... τό χέρι τού κάου - μπού κλονίστηκε σά νά τό χτύπησε κεραυνός. Τό πιστόλι τού ξέφυγε άπό τά δάκτυλα και τινάχτηκε τρία μέτρα μακριά.

‘Ένα έπιφώνημα έκπλήξεως και θαυμασμού ξέφυγε άπό πολλά στόματα. Κανείς δέν πρόλαβε νά δι τήν κίνηση τού χεριού τού Μικρού Σερίφη. Πότε πρόλαβε νά δγαλή τό πιστόλι και νά πυροβολήσει; Και πώς μπόρεσε με τήν άστραπιαία αούτη κίνηση νά σκοπεύσει και νά χτυπήσει τήν κάννη τού πιστολιού τού αντίπαλού του;

— Νομίζω πως σε προειδοποίησα, είπε το Έλληνόπουλο στον έμβρόντιο και ντροπισμένο αντίπαλό του. Αυτό παθαίνει όποιος έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του.

— Τζιμ!, τελείωσε; άκουστηκε η φωνή του Πεπίτο.

Σήκωσε το κεφάλι του, χασμουρήθηκε δυο - τρεις φορές και, βλέποντας το πιστόλι του κάου - μπού πεταμένο στο χώμα, σφύριξε με θαυμασμό.

— Μπράβο, Τζιμ! Γιατί διάζεσαι τόσο πολύ και δεν μ' άφινεις να ξεκουραστώ λιγάκι;

— Τελειώνουμε, Πεπίτο, του είπε ο Μικρός Σεριφς. Έλπιζω να κατάλαβαν οι φίλοι μας πως έχουν άδικο.

Έτοιμάστηκε να βάλει το πιστόλι στη θήκη του με δέν πρόλαβε. Ένας μεσόκοπος και ψηλάσματος κάου - μπού ξεχώρισε από το πλήθος και στάθηκε απέναντί του. Τα μάτια του πετούσαν φωτιές.

— Δεν τελειώσαμε άκόμα, νεαρέ! του είπε, τραβώντας το πιστόλι του. Θά χτυπηθής και με μένα!

Ο Μικρός Σεριφς άναμέτρωσε τον αντίπαλό του: Του ήταν πολύ άσχημο να τὰ βάλει μ' έναν μεγαλύτερό του στην ηλικία, που έμοιαζε πατέρας του, μὰ τί μπορούσε να κάνει; Έπρεπε να τελειώνη γρήγορα και μ' αυτόν γιατί άρχισε να τὸν άπασχολή μιά σκέψη. Άναρωτιόταν γιατί, ως τώρα, ο σεριφς που βρίσκταν κλεισμένος στη φυλακή, δεν έβγαλε έξω να τὸν βοηθήσει; Τί του συνέβαινε;

— Όρκίζομαι να σε σκοτώω! του είπε ο αντίπαλός του. Όποιος κι' αν είσαι, σε μισώ! Έτσι όπως μισώ όλους δσοις υπερασπίζονται τὸν Μπρόντερ! Τὸν δολοφόνο τοῦ κοριτσιού μου!

Ο Μικρός Σεριφς τὰ έχασε. Όποτε, ο άνθρωπος που στεκόταν όρθιος μπροστά του με τὸ πιστόλι στὸ χέρι, έτοιμος ν' άναμετρηθῇ μαζί του, ήταν ο πατέρας τοῦ κοριτσιού που σκοτώσε ο Μπρόντερ! Ήταν ένας πονεμένος, ένας δυστυχισμένος πατέρας! Δεν είχε τὸ δικαίωμα να τὸν χτυπήσει, να τὸν ντροπιάσει, πυροβολώντας τὸ πιστόλι του. Προτιμούσε να σκοτωθῇ ο ίδιος παρά να κάνει κάτι τέτοιο.

Μέσα στὸ διάστημα ενός δευτερολέπτου πήρε τὴν άπόφασί του. Έβαλε τὸ πιστόλι στὴ θήκη του και σταύρωσε τὰ χέρια μπροστα στὸ στήθος του.

— Τί κάνεις εκεί; τοῦ φώναξε ο αντίπαλός του. Νομίζεις πως θά σε λυπηθῶ;

— Δεν θά χτυπηθῶ μαζί σου, τοῦ είπε άργά, με συγκινημένη φωνή τὸ Έλληνόπουλο. Είναι ντροπή μου. Προτιμῶ να με σκοτώσης. Ό,τι και να κάνης, δεν θά βγάλω τὸ πιστόλι από τὴ θήκη μου.

Ο αντίπαλός του γέλασε βραχνά και σηκωσε τὸ πιστόλι του. Ξαφνικά, κατάλαβε τὴ σημασία τῶν λόγων τοῦ παιδιού. Κατάλαβε πως σεβόταν τὸν πόνο του. Και, από τὴ μιά στιγμή στὴν άλλη, ἡ καρδιά του μαλάκωσε.

Τὰ μάτια του δούρκωσαν και με μιά άργή κίνησι έβαλε τὸ πιστόλι στὴ θήκη του. "Υστερα, κι' ενώ ὄλοι τὸν κύτταζαν με έκπληξι και άπορία, προχώρησε μερικά βήματα, έφθασε κοντὰ στὸ παιδί και τοῦ άπλωσε τὸ χέρι. Τὸ Έλληνόπουλο χαμογέλασε και τοῦ έδωσε τὸ δικό του. Έσφισαν τὰ χέρια κυττάζοντας ὁ ένας τὸν άλλο με συγκίνησι, χωρίς να πούν λέξι.

Υστερα, ο άνδρας στράφηκε πρὸς τὸ πλήθος που παρακολουθοῦσε σιωπηλὸ τὴ σκηνή.

— Σὰς παρακαλῶ να διαλυθῇτε, τοῦς είπε. Σὰς εύχαριστῶ πολὺ που τρέξατε να με βοηθήσετε να τιμωρῶ τὸ δολοφόνο τοῦ κοριτσιού μου. Τώρα καταλαβαίνω πως δεν ήταν σωστὸ αὐτὸ που κάναμε. Φθάσαμε ὡς τὸ σημείο να πυροβολήσουμε και τὸ σεριφς μας, που δεν μὰς εφταιξε σε τίποτε. Θά παραδώσουμε τὸν Μπρόντερ στὸ δικαστὴ τοῦ Σάν Άντόνιο να τὸν τιμωρήσει για τὸ ἐγκλήμα του.

Κανείς δεν θρέθηκε νάχη αντίρρησι. Άντρες, γυναίκες και παιδιά, έσκυφαν ὑπάκουα τὰ κεφάλια και άπομακρύνθηκαν.

— Μὲ λένε Μπόμπ Λῆ, είπε ο άνδρας στὸ

 Στο έπόμενο τεῦχος τῆς άνατυπώσεως,
 τὸ 2, που κυκλοφορεῖ τὴν έρχόμενη ἐ-
 βδομάδα, με τὸν τίτλο:
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ ΚΑΟΥ ΜΠΟΥ
 συνεχίζονται οἱ άπίστευτες και συναρ-
 παστικές περιπέτειες τῶν δυὸ μικρῶν
 ἡρώων τοῦ νόμου και τοῦ Οὔεστ.

Ἑλληνόπουλο ὅταν ἔμειναν μόνοι. Λάτρευα τὴ Ντόροθι, τὸ κοριτσάκι μου ποὺ μοῦ σκότωσε ὁ Μπρόντερ κι' ὠρκίστηκε νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Πῆρα, ὅμως, ἓνα μεγάλο μάθημα ἀπὸ σένα καὶ σ' εὐχαριστῶ. Μ' ἔμαθες νὰ σέβωμαι καὶ νὰ ὑπακούω στὸ νόμο.

— Ὁ νόμος ἔχει δυὸ χέρια, τοῦ ἀποκριθὲν ἀπλᾶ ὁ Μικρὸς Σερίφης. Μὲ τὸ ἓνα τιμωρεῖ αὐστηρὰ ἐκείνους ποὺ τὸν καταπατοῦν καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀνταμείβει ἐκείνους ποὺ τὸν σέβονται. Τὸ πρῶτο τοῦ χέρι θὰ χτυπήσῃ χωρὶς οἶκτο τὸν Μπρόντερ, οἷς τὸ ὑπόσχομαι ἐγώ. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου γι' αὐτό.

— Παιδί μου, ὁ Μπρόντερ ἔχει ἄλλα δυὸ ἀδέλφια. Φοβάμαι μήπως σπάσουν τὴ φυλακὴ καὶ τὸν ἐλευθερώσουν.

— Σὰς δίνω τὸ λόγο μου πῶς θὰ ὁδηγήσω τὸν Μπρόντερ στὸ δικαστὴ τοῦ Σάν Ἀντόνιο, ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, τοῦ εἶπε τὸ παιδί. Θὰ ξεκινηθῶ ἀμέσως χωρὶς ἀναβολή.

— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε ὁ ἄνδρας καὶ δυὸ δάκρυα κύλιαν στὰ μάγουλά του. Ἐκὼ ἐμπιστοῦνται σὲ σένα.

Ἐσφιξε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ ἀργὰ βήματα.

Ἡ παγίδα

Ο ΜΠΡΟΝΤΕΡ, ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΙΔΕΡΑ τοῦ κελλιοῦ του, μόλις εἶδε τὸ σερίφη νὰ πέφτῃ χτυπημένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸν ὦμο, τὰ χρειάστηκε. Τώρα πιά, δὲν εἶχε κανέναν νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ, νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Σερίφη!, φωνάζει, θὰ μὲ σκοτώσουν! Πετάξέ μου τὰ κλειδιά νὰ ἐλευθερωθῶ καὶ νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτο μου!

Μὰ ὁ σερίφης τοῦ ἀρνῆθηκε. Κι' ὅταν ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του, ὁ Μπρόντερ ἄρχιζε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ φόβο του. Τώρα πιά δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν γλυτώσῃ. Τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος θὰ ἔσπαζε τὴν πόρτα καί...

Ἐκλείσε τὰ μάτια του γιὰτὶ τοῦ φάνηκε πῶς εἶδε γιὰ μιὰ στιγμή μπροστὰ του τὴν τρομερὴ σκηνὴ ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε... Θὰ τὸν σκότωναν ὅπωςδήποτε. Καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια του δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ὑπε-

ρασπίσουν. Δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ τὰ βάλουν μὲ τόσοις ὠπλισμένοις ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν περικυκλώσει τὴ φυλακὴ.

— Σερίφη!, φώναζε δυνατὰ, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ὁ ἀναίσθητος σερίφης θ' ἀνακτοῦσε τὶς αἰσθήσεις του. Σερίφη!

Μὰ ὁ πληγωμένος σερίφης ἔμεινε ἀκίνητος. Κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνοῦσε μεγάλωνε ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸν κίνδυνο. Οἱ φωνὲς τοῦ πλῆθους ἔφθαναν ὅλο καὶ πιὸ δυνατὲς στ' αὐτιά του καὶ οἱ πυροβολισμοὶ πύωνναν.

Ξαφνικά, μιὰ σκέψι ἔλαμψε μέσα στὸ τρομοκρατημένο μυαλὸ τοῦ Μπρόντερ. Ἔτσι ὅπως εἶχε πέσει ὁ σερίφης, τὸ πόδι του εἶχε τεντωθῇ πρὸς τὸ μέρος του. Ἄν ἄπλωνε τὸ χέρι του, μέσα ἀπὸ τὰ σίδερα...

Χωρὶς νὰ καθυστερήσῃ ξάπλωσε μπροῦτα καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του. Τὰ δάκτυλά του ἀγγίζαν τὸ παπούτσι τοῦ σερίφη...

Κατέβαλε μιὰ δεύτερη προσπάθεια... Μπόρεσε τώρα, νὰ πιάσῃ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ. Τὴν τράβηξε λιγάκι μὰ ὁ σερίφης ἦταν βαρὺς καὶ τοῦ ἔφυγε.

Δοκίμασε πάλι. Πυκνὲς σταγόνες ἰδρώτα πλημμύριζαν τὸ μέτωπό του. Τὸ πλῆθος πλησίαζε... ἔφθασε κοντὰ στὴν πόρτα... Καὶ νὰ ποῦ ἄρχισαν νὰ τὴν χτυποῦν μὲ δύναμι...

Ἄπὸ στιγμὴ εἰς στιγμὴ θὰ τὴν ἔσπαζαν. Δὲν τοῦ ἔμειναν παρὰ λίγα δευτερόλεπτα ζωῆς. Ἡ ἀπελπισία τὸν ὠπλισε μὲ δύναμι. Τέντωσε ὅσο ἔπαιρνε τὸ χέρι του, κατάφερε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ γραπώσει καλὰ τὸ παπούτσι τοῦ σερίφη καὶ τὸ τράβηξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τὰ χτυπήματα στὴν πόρτα σταμάτησαν. Τέντωσε τ' αὐτιά του. Ποιὸς ἔρεε γιὰτὶ; Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ μετανοίωσαν. Κάτι ἄλλο θὰ συνέβαινε.

Τὸ χέρι του, μὲ πολλὴ δυσκολία, ἔφθασε ὡς τὴ ζώνη τοῦ σερίφη. Τὴν ἔβουσε καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του. Σὲ λίγο, κρτοῦσε τὸ πιστόλι... Μ' αὐτὸ τὸ πιστόλι θὰ κέρδιζε τὴν ἐλευθερίαν του...

Ἀκούμπησε τὴν κάννη στὴν τρύπα τῆς κλειδαριᾶς καὶ πάτησε τὴ σκανδάλη. Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ του δὲν μπορούσε, τώρα, νὰ τὸν κρατῇ φυλακισμένο. Ἐσπρωξε μὲ δύναμι καὶ ἡ κλειδαριὰ ἔσπασε.

Χωρὶς νὰ καθυστερήσῃ ἔσκυψε, σήκωσε τὴν καραμπίνα τοῦ σερίφη καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο. Τὸν παραξένευε αὐτὴ ἡ ἡσυχία ποὺ εἶχε ἄπλωθῇ ἔξω. Ἦθελε νὰ δῇ τί συν-

‘Έβιδα Πελεγρίνο! ούρλιάζει ό Πεπίτο Γκονζάλες. ‘Αρρίμπα! ‘Αρρίμπα!

έβαινε, γιατί δίστασαν νά σπάσουν τήν πόρτα.

‘Έβαλε τό μάπι του στή γρίλλια καί κύταξε. Λίγα μέτρα πιό πέρα από τή φυλακή, βρίσκονταν δύο παιδιά καθάλλα σι’ αλογά τους. Μά... όχι, τό δεύτερο παιδί δέν είχε όλογο αλλά έναν παράξενο γαΐδαρο με τεράστιο κεφάλι...

Παρακολούθησε τή σκηνή πού διαδραματίστηκε έξω, σέ όλες της τίς λεπτομέρειες. Εΐδε τό άστέρι του ενός παιδιού, άκουσε τά λόγια του καί χαμογέλασε κάτω από τά μουστάκια του όταν εΐδε τόν κόσμο νά φεύγη.

‘Καί τώρα... άς λογαριαστούμε εμείς οί δυό, φιλαράκοι!, είπε με τó νοΰ του. Μόλις σπάσης τήν πόρτα θά σέ περιμένω από πίσω γιά νά σέ ύποδεχτώ όπως σου άξιζει. ‘Ελπίζω νά σου φτάση μία μόνάχα σφαίρα...».

‘Άφησε τó παράθυρο, άκούμπησε τήν καρμπίνα στόν τοίχο, έρριξε μία ματιά στόν σερίφη, θεβαιώθηκε πώς έξακολουθούσε νά έχη χαμένες τίς αισθήσεις του καί, με τó πιστόλι στό χέρι, περίμενε πίσω από τήν πόρτα.

‘‘Ένας Μπρόντερ δέν μένει παραπάνω από μία μέρα στή φυλακή, είπε χαμογελών-

τας. Σε λιγάκι πού θά βγώ, αλλοίμονο σέ κείνους πού κύκλωσαν τή φυλακή καί θέλησαν νά σπάσουν τήν πόρτα γιά νά με σκοτώσουν. Θά τούς κάνω νά μετανοιώσουν πικρά...».

Κάποιος χτύπησε τήν πόρτα. Πέρασε τó δάκτυλό του στή σκανδάλη.

‘Τί ώραία ύποδοχή πού θά τούς κάνω! σκέφτηκε. Μιά σφαίρα στόν καθένα. Καί μία τρίτη στήν κεφαλή του γαϊδάρου γιά νά δώ πώς πεθαίνουν αυτά τά ζώα...».

Δεύτερο χτύπημα στήν πόρτα, πιό δυνατό, πού τήν έκανε νά τρίξη...

‘‘Ελάτε στήν όμορφη παγίδα πού σάς έχω στήσει, παλληκαράδες μου...».

* * *

‘Ο Μικρός Σερίφης έφθασε μ’ ένα πήδημα μπροστά στήν πόρτα τής φυλακής καί χτύπησε δυό φορές.

Δέν πήρε άπάντη.

— Δέν μπορώ νά καταλάβω τί γίνεται έδω μέσα, είπε στόν Πεπίτο.

— ‘Εγώ καταλαβαίνω, του άπάντησε εκεί-

νος. 'Ο καημένος ό σερίφης φοβήθηκε τόσο πολύ πού δέν τολμάει νά μάς άνοιξη.

'Ο Τζιμ ξανακτύπησε πιό δυνατό.

— Θά χρειαστή νά σπάσουμε τήν πόρτα, είπε καί έτοιμάστηκε νά τήν κλωτσήσει.

— Μή σπαταλάς άδικά τίς δυνάμεις σου, τόν σταμάτησε ό Πεπίτο. Θά σοῦ τήν άνοιξω εγώ χωρίς νά κουνήσω ούτε τό κεράκι μου. Τόν Πελεγκρίνο γιατί τόν έχουμε;

Γύρισε τό γαϊδάρό του μέ τήν ούρά πρós τήν πόρτα κι' ύστερα τοῦ έπιασε τ' αὐτή καί τοῦ τό έσφιξε δυνατό.

'Ο Πελεγκρίνο, κάθε φορά πού τοῦ πονούσε τ' αὐτή, τίναζε τίς κλωτσιές του καί άλλοι-μονο σέ κείνον πού θά βρισκόταν πίσω του. Τό ίδιο έγινε καί τώρα. Τά δυό ποδάρια του χτύπησαν μέ δύναμι τήν πόρτα καί τήν γκρέμισαν.

'Ο Μπρόντερ, πού καιροφυλαχτοῦσε πίσω της μέ τό πιστόλι στό χέρι, είδε ένα παράξενο δν νά κάνει τήν εμφάνισή του καί, πρίν προλάβη νά συνέλθῃ ἀπό τήν έκπληξή του καί νά πατήσῃ τή σκανδάλη, τό ένα πέταλο τοῦ Πελεγκρίνο τόν χτύπησε στό ώπλισμένο χέρι, τινάζοντας μακριά τό όπλο του καί τό άλλο στό κούτελο, ρίχνοντάς τον κορώνα - γράμματα καταγής.

— 'Ε, Πελεγκρίνο, φτάνει πιά, δέν είπαμε νά μῆς καί μέσα στό γραφεῖο τοῦ σερίφη!, τοῦ φωνάζει ό Πεπίτο.

'Ο γαϊδάρος ήσυχάσε καί τά δυό παιδιά, μόρεσαν νά δοῦν τόν Μπρόντερ τή στιγμή πού έπέφετε.

«Χτύπησε τό σερίφη!», έκανε τή σκέψη ό Τζιμ κι' ώρμησε μέσα.

Μά, μέ τήν πρώτη ματιά πού έρριξε, είδε πώς ό σερίφης, μέ τό χάλκινο άστρο στό γιλέκο, βρισκόταν άναίσθητος καί πλημμυρισμένος στά αίματα, κοντά στά αἰδερά του κελλιοῦ. Αὐτός έδῶ, πού τόν έρριξε άναίσθητο μέ τίς κλωτσιές του ό Πελεγκρίνο, θάπρεπε νάταν ό Μπρόντερ, ό δολοφόνος τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ.

— Πεπίτο, δέσε τά χέρια αὐτοῦ τοῦ ανθρώπου πρίν συνέλθῃ! Διέταξε τόν βοηθό του.

'Ο ίδιος έσκυψε πάνω στό σερίφη καί τοῦ ξεγύμνωσε τόν ὤμο. Μέ τήν πρώτη ματιά πού τοῦ έρριξε κατάλαθε πώς ή πληγή του δέν ήταν οσοβαρή.

— Τζιμ!, άκουσε τή φωνή τοῦ φίλου του, πῶς. Δέν μπορῶ νά μῶ στήν πόρτα! Ψάλλω-σα πολύ καί δέν μέ χωράει!

Στράφηκε πρós τό μέρος του καί, χωρίς

νά τό θέλῃ, ξέσπασε σέ γέλια. 'Ο Πεπίτο προσπαθοῦσε νά μῆ καθάλλα στό γαϊδάρό του, γι' αὐτό δέν τόν έπαιρνε ή πόρτα.

— Κατέβα ἀπό τόν Πελεγκρίνο, άφηρημέ-νε!, τοῦ φωνάζει.

— Γιατί νά κατέβω άφού θ' ανέβω ξανά, τοῦ είπε ό Πεπίτο πού τόν έπιασαν ξαφνικά οί τεμπελιές του. Ξέρεις πόσο βάρος κάνω τήν ήμέρα μέ τό ανέβα - κατέβα;

'Ο Μικρός Σερίφης θυγῆκε γιά μιá στιγμή έξω, έδωσε τ' άλογό του καί κατέβασε τό σάκκο του. Μέσα σ' αὐτόν είχε οινόπνευμα καί μερικούς επιδέσμους. Καθάρισε τήν πληγή τοῦ σερίφη, τήν έδεσε καί, μέ τή βοήθεια τοῦ Πεπίτο, πού είχε στό μεταξύ δέσει τόν Μπρόντερ, τόν ξάπλωσε πάνω στό κρεβάτι του.

'Ο σερίφης θόγγησε έλαφρά καί άνοιξε τά μάτια του. Κύτταξε περιέργα τά δυό άγνωστα κεφάλια πού ήταν σκυμμένα πάνω του καί ρώτησε:

— Τί έγινε; Ποιοί είσαστε σεις; Μοῦ πῆ-ραν τόν Μπρόντερ;

— Μή φοβάσαι, τοῦ είπε ό Μικρός Σερίφης. Δέν σοῦ πῆραν τόν Μπρόντερ.

— Ποιός τοῦς σταμάτησε; Έμένα μέ χτύπησε ή πρώτη σφαῖρα κι' έχασα τίς αἰσθήσεις μου.

— 'Α, ὥστε δέν σέ τραυμάτισε ό Μπρόντερ;

— 'Ο Μπρόντερ; Καί πού θάβρισκε τό όπλο; Είναι κλειδωμένος στό κελλί του.

— Τόν δρῆκαμε έξω, σερίφη. Κι' είναι θαῦμα τό πώς γλυτώσαμε. Μάς περίμενε πίσω άπό τήν πόρτα μέ τό πιστόλι στό χέρι νά μάς σκοτώσῃ.

— 'Εξώ! Μά... ποιός τοῦ άνοιξε;

'Ο Μικρός Σερίφης σήκωσε τό πεσμένο πιστόλι τοῦ Μπρόντερ καί τοῦ τό έδειξε.

— Μά... αὐτό είναι τό δικό μου! Πώς μοῦ τό πήρε!, παραξενεύτηκε ό σερίφης.

— Σέ θρήκαμε πεσμένο δίπλα στά σίδερα, σερίφη. Φαίνεται πώς μόρεσε ν' άπλώσῃ τό χέρι του καί νά σοῦ πάρῃ τό πιστόλι.

— 'Εσύ... ποιός είσαι παιδί μου; Πώς μόρεσε νά έλθῃς ὡς τή φυλακή; Τί έγινε ό κόσμος, έξω;

'Ο Μικρός Σερίφης άνασήκωσε τό γιλέκο του καί τοῦ έδειξε τό άσημένιο άστρο.

— Μέ στέλνει ό κάπταιν Κοῦπερ, τοῦ είπε. Έλαβε κάποιο τηλεγράφημά σου πού τοῦ ζητούσε βοήθεια κι' ήλθα μέ τό φίλο μου.

—Κι' έστειλε έσας!, έκανε κατάπληκτος ό σερίφης. Δυό παιδιά!

—Δέν ήλθαμε μόνοι μας, του είπε ό Περίτο. Έχουμε μαζί μας τόν Κεραυνό και τόν Πελεγκρίνο.

—Κεραυνό, Πελεγκρίνο, έκανε κατάπληκτος ό σερίφης. Ποιός είναι αυτός ό Πελεγκρίνο;

—Ένα... παρατεταμένο γκάρισμα άκούστηκε έξω από τή φυλακή.

—Αυτός είναι!, του είπε ό Περίτο. Έδω-σε ό ίδιος τήν άπάντησι.

Ό Τζιμ άνέλαθε νά του έξηγήσει με λίγα λόγια τί συνέβη από τή στιγμή του έρχομού τους.

—Όστε, μου σώσατε τή ζωή!, έκανε με θαυμασμό κι' ευγνωμοσύνη ό σερίφης. Είχαν τόσο πολύ εξαγριωθεί πού, μαζί με τόν Μπρόντερ, θά σκότωναν και μένα. Σας ευχαριστώ πολύ.

—Σερίφη, του λέει ό Τζιμ, θ' αναλάβω νά όδηγήσω έγώ τόν Μπρόντερ ως τό Σάν Άντόνιο, νά τόν παραδώσω στό δικαστή. Έσύ πρέπει νά μείνεις εδώ.

—Και νά ήθελα δέν θά μπορούσα νά έλ-θω, παιδί μου. Αυτό τό τραύμα θά με κρατή-ση πολλές μέρες στό κρεβάτι. Τί κρίμα πού δέν μπορεί νά σάς συνοδεύσει ό βοηθός μου. Είναι άρρωστος, με πυρετό.

—Δέν πειράζει, του είπε ό Τζιμ. Θά τά καταφέρουμε μονάχοι μας.

Ό σερίφης κούνησε δύσπιστα τό κεφάλι του.

—Φοβάμαι πώς ή άποστολή σας αυτή δέν θά ναι καθόλου εύκολη, τους είπε. Έχω ύποχρέωση νά σας πω τήν άλήθεια. Ό Μπρόντερ έχει ακόμα δυό άδελφούς πού...

—Πού δέν θά σάς άφήσουν νά φθάσετε ως τό Σάν Άντόνιο και νά με παραδώσετε στό δικαστή!, άκούστηκε πίσω τους μία φωνή.

Ήταν ό Μπρόντερ πού είχε συνέλθει και είκε άκούσει τή συζήτησι τους.

Τό Έλληνόπουλο δέν καταδέχτηκε νά του άπαντήσει. Είπε, μόνο, στό φίλο του:

—Περίτο, έτοιμάσου. Θά φύγουμε άμέσως.

Όσο πιο γρήγορα έφευγαν τόσο τό καλύτερο. Γιατί, όσο κι' άν δέν τό έλεγε, κατά βάθος άνησυχούσε τρομερά. Τί θά έκαναν τά δυό άδέλφια του Μπρόντερ; Θά τους άφιναν νά όδηγήσουν τόν άδελφό τους στό δικαστή ή θά τους χτυπούσαν στό δρόμο;

Δέκα λεπτά άργότερα, ξεκινούσαν. Ό

Και τώρα άς λογαριαστούμε φιλαράκο!

Περίτο καθάλλα στόν Πελεγκρίνο του, πού τόν είχε πιάσει ή τεμπελιά κι' έορνε τά πόδια του, ό Τζιμ καθάλλα στόν Κεραυνό και ό Μπρόντερ, με δεμένα τά χέρια, πάνω, στό άλογο του σερίφη. Οι κάτοικοι του Μπίουλ βγήκαν στά παράθυρά τους και παρακολουθούσαν σιωπηλοί τήν αναχώρησι τους. Είχαν, όλοι τους, άσχημα προαισθήματα. Οι άδελφοί του Μπρόντερ είχαν γίνει άφαντοι... Σίγουρα έτρεζαν νά στήσουν παγίδα στά δυό παιδιά...

Προχωρούσαν χωρίς νά κάνουν σταθμό. Ό Περίτο γκρίνιαζε συνέχεια πώς ήθελε νά

Ξαπλώσει λιγάκι γιά νά ξεκουραστή. Μά ό Μικρός Σερίφης δέν του έκανε τό κατίρι. Βιάζόταν πάρα πολύ, έπρεπε νά φθάσουν πρίν νυχτώσει σέ κανένα χωριό γιατί, άν έμεναν στό ύπαιθρο, άλλοίμονό τους. Οι άδελφοί του Μπρόντερ θα τους χτυπούσαν όπωσδήποτε. Τό βλέμμα του κύτταζε σέ όλες τίς διευθύνσεις, είχε τ' αυτιά του τεντωμένα και τό χέρι του έτοιμό ν' άρπάξει τή λαβή του πιστολιού του. Ή άγωνία του, από λεπτό σέ λεπτό γινόταν άνυπόφορη. Του φαινόταν παράξενο πώς δέν τους χτύπησαν ως τώρα.

— Μή νομίζεις πώς θα τή γλυτώσεις, του είπε σέ μία στιγμή ό Μπρόντερ, λές και διάθασε τίς σκέψεις του. Δέν πρόκειται νά με παραδώσεις στό δικαστή. Άν άναπαύς τή ζωή σου, άφισέ με έλεύθερο.

Ό Τζιμ έσφιγγε τά χείλη από θυμό και πείσμα, μά δέν μιλούσε.

Τά πρώτα σκοτάδια τους βρήκαν σ' ένα έρημο φαράγγι. Ή άνπουχία του μεγάλωσε. Τά δάκτυλά του χάιδευαν τήν άσημοκεντημένη λαβή του πιστολιού του. Περίμενε, από στιγμή σέ στιγμή ν' άκούσει τό άνατριχιαστικό σφύριγμα μιάς σφαίρας νά περνάει δίπλα του.

Μά... γιά καλή τους τύχη δέν συνέβη τίποτε. Βγήκαν από τό φαράγγι. Προχώρησαν κάπου μία ώρα κι' όταν πιά νύχτωσε γιά καλά, μπήκαν σ' ένα μικρό και ήσυχο χωριό.

Ένα παράθυρο άνοιξε στό πέρασμά τους και πρόβαλε τό άσπρόμαλλο κεφάλι ενός γέρου.

— Παπού, τόν ρώτησε τό Έλληνόπουλο,

πού είναι τό γραφείο του σερίφη;

— Προχωρήστε ίσια, του άπάντησε εκείνος. Είναι τό πρώτο σπίτι πού θα συναντήσετε μετά τή θύση.

Σέ πέντε λεπτά είχαν φθάσει και ξεπέζεψαν μπροστά στήν πόρτα του. Ήταν μουδιασμένοι και στέκονταν μέ κόπο στό πόδια τους. Ό Πεπίτο τρέκλιζε σάν μεθυσμένος.

— Υγνο πού έχω νά κάνω άπόψε!, είπε και χασμουρήθηκε. Θα πώ του σερίφη νά μου στρώσει ένα μαλακό κρεβάτι!

Τό Έλληνόπουλο δούηθηκε τόν Μπρόντερ νά κατέβη κι' εύχαρίστησε τό θεό πού δέν τους συνέβη τίποτε δυσάρεστο.

Έφθασε μπροστά στήν πόρτα και χτύπησε. Ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας, μ' ένα άστέρι στό στήθος, παρουσιάστηκε στό άνοιγμα τής πόρτας. Πίσω του στεκόταν ένας άλλος. Είχε κι' αυτός κορφιστωμένο στό γιλέκο του τό άστέρι του νόμου. Ήταν ό βοηθός του σερίφη.

— Καλησπέρα, σερίφη, του είπε ό Τζιμ. Έρχομαι από τό Μπήθιλ και πηγαίνω στό Σάν Άντόνιο νά παραδώσω αυτόν τόν άνθρωπο στό δικαστή.

— Περάστε, είπε ό σερίφης.

Ό βοηθός του έκλεισε τήν πόρτα, ενώ ό Πεπίτο κύτταζε όλόγυρα μήπως βρή κανένα κρεβάτι νά ξαπλώσει. Και τότε... έγινε κάτι πού δέν τό περίμεναν τά δυό παιδιά. Ό σερίφης μέ τό βοηθό του τραβούν τά πιστόλια και φωνάζουν άπειλητικά.

— Ψηλά τά χέρια άν άγαπάτε τή ζωή σας!

Τ Ε Λ Ο Σ

Άπόδοσι στό Έλληνικά:
ΚΩΣΤΑ ΦΩΤΕΙΝΟΤ

COPYRIGHT 1968

"Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ," (Έβδομαδιαίο περιοδικό) (ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ). ★ ΕΤΟΣ 1ον ΤΕΥΧΟΣ Νο 1 ★ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ ★ ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 2 ★ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 1 5ος όροφος — ΑΘΗΝΑΙ (Τ. 125) ★ ΤΗΛΕΦ.: 221-834 & 235-271 ★ ΕΚΔΟΤΑΙ: «Θ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ, Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.» ★ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΑΜΠΑΖΗΣ (Έπιστολές και έπιταγές νά άπευθύνονται εις τόν κ. Θέμον Άνδρεόπουλον)

Η μητέρα μου έτοιμάστηκε να ξεφονιάξει από τον τρόμο κι' εγώ ένοιωσα τὰ πόδια μου νὰ τρέμουν. 'Ο γιατρός, όμως, ούτε ποὺ φοβήθηκε καθόλου.

—Βάλε τὸ μαχαίρι σου στὴ θέσι του, τοῦ εἶπε μ' ἥρεση φωνή, γιατί θὰ μετανοιώσεις πικρά ἂν τὰ βάλεις μαζί μου. "Αν βαρβάρους νὰ σὲ κλέσω στὴ φυλακὴ καὶ νὰ μὴ δῆς ποτέ ἀπὸ κεῖ μέσα. Τ' ἀκουσες;

'Ο Καπετάνιος ἔμεινε γιὰ μερικά στιγμὲς ἀκίνητος κι' ὕστερα ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, ἔβαλε τὸ μαχαίρι στὴ θέσι του καὶ γύρισε στὸ τραπέζι του. 'Ο γιατρός χαιρέτησε τὴ μητέρα μου κι' ἔμεινε. Ἐφθασε στὴν πόρτα κι' ἔκει σταμάτησε.

—Δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσω τὸ ὄχημά μου φέροσμο σου, γύρισε καὶ εἶπε στὸν Καπετάνιο. 'Απὸ δὴ κι' ἐμπρός, νὰ ξέρης πὼς θὰ σ' ἔχω πάντα στὸ γυμνόν μου. Κι' ἂν μάθω πὼς ἔκανες τὸ παραμικρό, ἂν πειράξεις αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σὲ δέχτηκαν στὸ χάνι τους ἢ κανέναν ἄλλο, ἀλλοίμονό σου.

'Ο Καπετάνιος δὲν σήκωσε τὰ μάτια του νὰ τὸν κοιτάξῃ. Κι' ὅταν ἄκουσε τὸν καλτσασμὸ τοῦ ἀλλοῦ τοῦ γιατροῦ, ποὺ ἀπομακρινόταν, πῆρε τὴ μπουκάλια μὲ τὸ ρούμι καὶ προχώρησε ἀμήλητος γιὰ τὸ δωμάτιό του.

Διὸ μέρες ἔμεινε κλεισμένος ἐκεῖ μέσα. Κι' ὅταν βγήκε ἦταν νὰ τὸν λιπώσουν. Τρίκλιζε καὶ δὲν μιλούσε σὲ κανέναν.

Ο ΜΑΝΤΡΟΣΚΤΑΟΣ

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες. 'Η κατάστασι τοῦ πτεῖρα μου ὅσο πῆγαινε καὶ χειρότερη. 'Ο γιατρός, ποὺ ἔργαζαν νὰ τὸν βλέπῃ σχεδὸν χάρτε μέρα. Ἐφανεύε ὅλες τίς φορὲς στοιχοζωοιμένους. Μία καὶ δὲν μπορούσε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, φροντίζε ἐγὼ τὸ γάνι, μὲ τὴ βοήθεια τῆς καλῆς μου μητέρας.

'Ἐκείνο τὸ χρόνον ὁ χειμώνας ἦταν πολὺ βαρὺς. 'Ο ἀνεμὸς λισσομανοῖσε τὰ δαῖθνια καὶ αὐδοῦνουν πὼς δὴ γκοῦλες τὸ χάνι μας ἀπὸ τὰ θεμέλια.

"Ἐνα προϊόν τοῦ Γεννάσιου ποὺ ἔκανε κοῦφο τσικνοχερὸ κι' ἂς εἶχε βγῇ ὁ ἥλιος, εἶδα τὸν Καπετάνιο νὰ ἀφίγῃ τὸ χάνι προχωρόντος πρὸς τὴν Ἀκροπολίδα. Στὴ μασγάλη του κρατοῦσε τὰ παλιά κυνάρια του καὶ στὴ μέση του κρεμόταν τὸ ναγαῖο του. Φοροῦσε ἕναν παλαιόμονο σκούφο καὶ τὸ παλτό του ἦταν γεμάτο τρύπες. Θιμῶμαι ἀκόμη πὼς ἀγνίζε ἡ ἀνάστα του καθὼς ἀπομακρινόταν.

'Ἐπλενα τὰ ποτήρια στὸν μπάγκο ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, προῖπου, εἶδα κάποιον νὰ σαρώχνῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ μπαίῃ. 'Ἦταν πολὺ χλωμός. Νέο βαυλομένο μάγουλο καὶ πρόσδετα πὼς ἀπὸ τὰ ἀοιστερό του γέρι, τοῦ ἔλειπαν τοῖα δαγτυλὰ. Στὴ μέση του εἶχε περάσει μιὰ ζώνη ἀπ' ὅπου κρεμόταν ἓνα μεγάλο μαχαίρι.

—Ποιὸς εἶναι ἐδῶ; με ρώτησε.

—'Εγώ, τοῦ ἀπάντησα μονοδιασμένη.

Μὲ κοίταξε ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια.

—Μὲ κοροϊδεῖς; ἔκανε καὶ στὰ μάτια του διάβασα τὸ θυμὸ.

—'Οχι, διάστικα νὰ τοῦ πῶ, δὲν σὲ κοροϊδεῖω. 'Ο πατέρας μου εἶναι ἀρρωστος καὶ στέκομαι ἐγὼ στὸ πόδι του.

Προχώρησε μερικὰ δῆματα καὶ κάθισε σ' ἓνα τραπέζι. Ἐβρίξε μιὰ ματιὰ ὀλόγυρά του καὶ μοῦ εἶπε:

—'Εδῶ, λοιπόν, μένει ὁ φίλος μου ὁ Μπῆλ;

Δὲν κατάλαβα καλά.

—Ποιὸς Μπῆλ; τὸν ρώτησα.

—Μὴ μοῦ κάνεις ἐμένα τὸν ἀνέξερο!; μοῦ εἶπε καὶ τὸ πρόσωπό του πήρε μιὰ ἄγρια ὄρι ποῦ μ' ἔκανε νὰ φοβηθῶ.

—Σὰς δοκίμασι πὼς δὲν μένει ἐδῶ κανένας Μπῆλ!; ψέλλισα.

—Δὲν μένει ἕνας κουρελιάρης μὲ ἓνα σημάδι ἀπὸ σταθὶ στὸ πρόσωπο;

'Ανατορίσας ἀθελά μου καὶ κίτταξα τὰ πόδια του νὰ δῶ μήπως τὸ ἔνα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ξύλινο. 'Ὅμως, ὄχι, δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ποὺ φοβόταν ὁ Καπετάνιος.

—Γιατὶ δὲν μιλάς; με ρώτησε πὸ θυμωμένα ὁ ἕξνος.

—'Ἐμεῖς... ἐμεῖς δὲν τὸν λέμε Μπῆλ, τοῦ ἀποκοίθηκα. Μὰς εἶπε νὰ τὸν λέμε Καπετάνιο.

'Ο ἕξνος ἔξακαθίστηκε στὰ νύχια.

—Καπετάνιο, ἔ; εἶπε. Τὸ ἴδιο κανέ. 'Ο Μπῆλ καὶ ὁ Καπετάνιος εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο. Αὐτὸς ποὺ ζητῶ. Καὶ σένα πὼς σὲ λένε;

—Τζῆμ.

—'Ακουσε, Τζῆμ, ποῦ εἶναι ὁ Καπετάνιος, τώρα! —Βγήκε μιὰ δόλτα ὡς τὴ θάλασσα. Θέλεις νὰ τὸν σπανάξω;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄφησα τὴ θέσι μου καὶ διάστικα νὰ βγῶ. Μὲ πρόλαβε στὴν πόρτα μ' ἓνα πήδημα καὶ μ' ἔπιασε σφιχτὰ ἀπ' τὸ μπράτσο.

—'Ακουσε, μοῦ εἶπε, μὴ νομίζης πὼς εἰμαι κοντός. Θέλεις νὰ τὸν εἰδοποιήσης, ἔ; Κάθισε στὴ θέσι σου καὶ ἴην κινήθης γιατί, ἀλλοίμονό σου!

Δὲν ἔξερα νὰ νάω, τὰ εἶχα χαμένα. 'Ἐτοίμαν τὰ πόδια μου καὶ χτυποῦσε δυνατὰ ἡ καρδιά μου. Γύρισα στὴ θέσι μου κι' ἄρχισα νὰ σκουάζω τὰ ποτήρια. Ἐνῶ ὁ ἕξνος κάθισε στὸ τραπέζι.

Δὲν πρόλαβε νὰ μοῦ πῇ τίποτα γιατί, ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ μπῆκε ὁ Καπετάνιος.

—Τζῆμ, μοῦ εἶπε, δώσε μου μιὰ μπουκάλια ρούμι.

—Καὶ διὸ ποτήρια, μίλῃς ὁ ἕξνος.

'Ο Καπετάνιος, ποὺ δὲν τὸν εἶχε πάρει εἰδησι, γύρισε ἑαφνικά τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ μέρος του, μόλις ἄκουσε τὴ φωνή του. Τὸ γέωμα του ἄλλαξε μὲ μιὰς. 'Ἦταν κόκκινο ἀπὸ τὸ κρίνο ὅ; ἔγνε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη κίτρινο κι' ὕστερα μπλε. Τὴν λιπώθηκα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά καὶ περιμένα μὲ ἀγωνία νὰ δῶ τί θὰ γίνῃ.

—'Ἐλα νὰ ποῦμε μαζί τὸ ρούμι σου, Μπῆλ!; τοῦ εἶπεν ὁ ἕξνος, γελώντας. Δὲν με γνωρίζεις;

—'Ο Μαντρόσκυλος!; εἶπε ὁ Καπετάνιος καὶ ἡ φωνή του βγήκε γεμάτη ἐκπλήξι ἀλλὰ καὶ ὀργὴ πὸ τὰ χεῖλη του.

—Ναί, Καπετάνιε, ἐγὼ εἰμαι! Δὲν χαιρέσαι ποὺ βλέπεις ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ ἕναν καλὸ σου φίλο; Ποῦ τὸ δὲρξες αὐτὸ τὸ χάνι καὶ ἤρθες καὶ κούφτηρες; Μὰ ἐγὼ σὲ ξετράπησα! 'Ἐλα, κάθισε.

ΚΟΝΓΚΑ ΚΟΝΓΚΑ

Μέσα από τη μυστηριώδη ζούγκλα και με τη βοήθεια της έπιστημης γεννήθηκε ένα τέρας - κολοσσός που έκανε την ανθρωπότητα να ζήσει εφιαλτικές στιγμές αγωνίας και τρόμου.

Η παράξενη ιστορία μας αρχίζει από τη ζούγκλα της Αφρικής, από τη μαύρη και ανεξερεύνητη αυτή ήπειρο, με τον άγνωστο και μυστηριώδη κόσμο της.

Σαφνικά, ο δρόμος ενός αεροπλάνου ταραζει τη γαλήνη του ουρανού και τα ζώα της ζούγκλας, άγρια και ήμερα, αναστατώνονται.

Σε λίγο, ακούγεται ένας δυνατός κρότος, η πόρτα του αεροπλάνου ανοίγει και ένας άνθρωπος πηδάει, με το αλεξίπτωτο. Μά... τί συμβαίνει;

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

Το αεροπλάνο πήρε φωτιά. 'Ο ένας από τους επιβάτες του, ο γιατρός Ντέκερ κατάρθεσε να πηδήσει και να σωθεί. 'Ο πιλότος, όμως, δρiscει τραγικό θάνατο.

